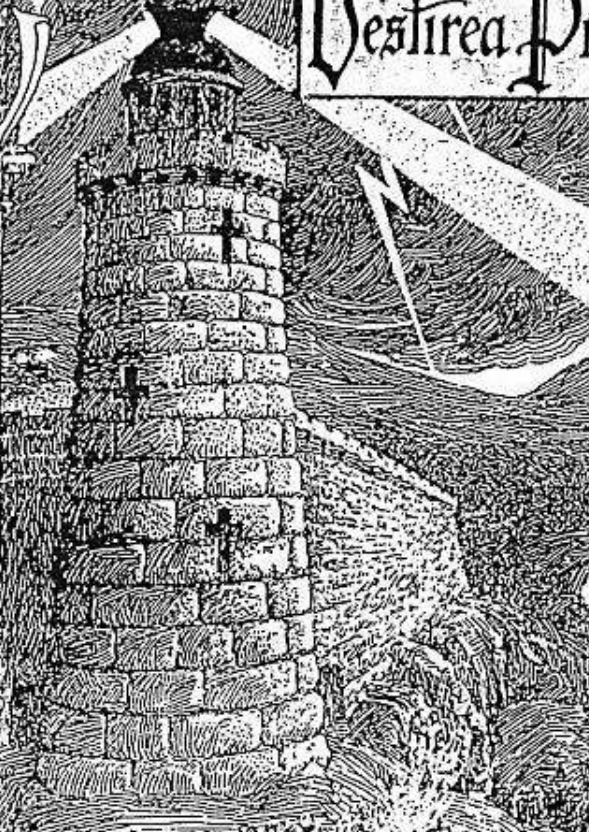

TURNUL VEGHETOR

Vestirea Prezentei Lui Christos

STANCA VĂRSTELOR
Alt fundament nime nu
poate pune.
O RESCUMPARARE
PENTRU TOȚI.

"Păzitorule, Cât Mai Este Dia Noapte?
Iacă sosește dimineața, dar întunecoasă ca
noaptea! Isaia 21:11,12.

D. CHR. 1920 — D. A. 6048

Vol. III APRIL, 1920 No. 4

CONTINUTULUI

Isus trădat și lăscădit	51
Păharul pe care Domnul l'a beut	51
Măreția caracterului Lui Isus	52
Învățăturile Domnului frumos ilustrat.	53
Prințul vieții crucificat	54
O privire la cel crucificat	55
Șapte cuvinte de pe cruce	56
Invierea Domnului	58
Minciuna uriasă a lui Sătana	59
Domnul pârca celor adormiți	60
Omorât în trup făcut viu în spirit	61
O Scriptură foarte greșit înțeleasă	62
Semănat una-ridicat alta	63
Suferința Domnului în Ghetsemane.	64
Domnul n'a avut Mijlocitor.	64

W.E.B.215

Pe pământ strimtorare a neamurilor cu nedumerire: mugind marea învassele de popoare nelinistite, nemulțamite) de sgu-
duirca valurilor: aia că oamenii sufletul lei vor da de frica celor ce vor să vie peste pământ; societății); căci puterile
ceriurilor (ecclesiasticismul, religiunile) vor fi eguduite astfel voi când veti vedea acestea, ridicati capetele și bucurati-vă că s'a
apropiat răscumpărarea voastră. — Mateu 13:27; Luca 21:25,31.

"SPERANTA BUNA" A D-VOSTRĂ "SPERANTA BUNA" A D-VOSTRĂ

PE ANUL 1920, VALEA SI UNDEA LUI

Acest Jurnal e unul din primii factori ori instrument in sistemul instructiei scripturale sau "Extinderea Seminariei Scripturale". El e cu totul și exclusiv devotat la lămurirea Adevărului Scriptural și Magnificarea Cunoștinței Creștine. El nu numai servește ca o mână de ajutor unde Studenții Bibliei (neconsiderat sectele la care ei aparțin) să adună la studierea Cuvântului Divin, dar el e de asemenea un mijloc să deslușească puncturile și subiectele până aci dificultuoase și conflicte, ușorând calea cercărilor de Biblie la armonierea Scripturilor.

Acest Jurnal stă firm pentru apărarea singurului fundament a Speranței Creștinului, acum fiind așa general respins.—Rescumpărarea prin sânge, prețios a "Omului Christos Isus, care s'a dat însuși pe sine o Rescumpărare (un preț corespunzător, un locuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19. 1 Tim. 2:6) Clădind în sus pe acest fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Cori. 3:11-15. 2 Petru 1:5-11) Ale Cuvântului Dumnezeu. Mai departe misiunea lui e să "Facă pe toți să vadă ce e împărțirea Misteriului care ... a fost ascuns în Dumnezeu.... cu intenția că înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să fie dată acum prin Biserică la cunoștință!"—Care în alte Vârste n'au fost făcute cunoscut fiilor oamenilor după cum sunt acum descoperite. "Făcându-se cunoscut taina voinței sale, potrivit gășirii Sale cu cale pe care mai dinainte și-a pus-o în gând. Pentru întocmirea Împlinirii timpurilor covechite, să-și adune toate în Christos cele din cer și cele de pe pământ; într'insul"—Efes. 3:5-9, 10. 1:8-10.

Acest Jurnal stă liber de toate părțile, sectele și crezurile omenești, pe când să sârguește să aducă din ce în ce mai mult fie care articulațiune și cuvântare la deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos, cum e expresată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală ori ce Dumnezeu și Domnul a vorbit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică dar confidențială pentru că noi știm ce și unde afirmăm, bazându-ne cu neîndoită credință promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ținut ca și o încredere a fi întrebuințat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștință și harurile spirituale. Și noi nu numai invităm pe cetitorii noștri, dar îi îndemnăm să examineze toate cuvântările lui Cuvântul Divin infalibil care referențe sunt continual făcute să ușureze aceste cercări.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INVATA

Că biserica e "Templul Viului Dumnezeu"—mai ales "Maestria Sa", că construcția ei a fost în progres dealungul Vârstei Evangheliei—de când Christos a devenit Rescumpărătorul lumii și Aleasă Peatră Unghiulară la Templul Său, prin care, când e sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni "la toate popoarele," și ei vor afla intrarea la El.—1 Cor. 3:16, 17. Efes 2:20. 1 Moise 28:14.—Gal. 3:29

Că în vremea de acum pilirea, formarea și lustruirea credincioșilor consacrați, în Ispășirea lui Christos pentru păcat, progresează; și cind ultima a acestor "pietre vii" "alese și prețioase," vor fi făcuți gata, atunci marele Măestru le va aduce laolaltă în Invierea Dintăi; și Templul va fi împlut cu gloria Sa, și va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și oameni dealungul Mileniului—Apocalipsul 15:5-8.

Că fundamentul Speranței, pentru Biserică și Lume, zace în faptul că "Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om" "O Rescumpărare pentru toți"—Ebrei 2:9. Ioan 1:9. 1 Tim 2:5-6.

Că Speranța Bisericii e aceea că ea să fie ca Domnul ei, "vedea așa precum El este." fi "părtași de matura divină," și împărțișitor la gloria Lui ca împreună-mostenitorii Lui—1 Ioan 3:2 Ioan 17:24 Rom 8:17 2 Petru 1:4.

Că Speranța pentru lume zace în binecuvântările cunoștinței și ocaziunii care să fie aduse la toți de împărăția lui Christos Milenială—Restatornicirea a toate ce au fost pierdute în Adam, la toți viitorii și ascultătorii, în mănurile gloriificatului Rescumpărător și gloriificata Sa Biserică—pe când toți nesupușii și stricații împreună cu toți făcătorii de rele pentru etern distruși —Fapte 3:19-23.

TURNUL VERGHETOR

(The Watch Tower)

PUBLIAT LUNAR DE

ASOCIATIUNEA STUDENȚILOR BIBLII ROMANI

924 Seminole Street. — Detroit, Mich. U. S. A.
Adresați totdeauna pe numele Jurnalului)

THIS JOURNAL IS PUBLISHED UNDER THE SUPERVISION OF AN EDITORIAL COMMITTEE, AT LEAST THREE OF WHOM HAVE READ AND APPROVED AS TRUTH EACH AND EVERY APPARING IN THESE COLUMNS. THE NAMES OF THE EDITORIAL COMMITTEE: J. F. RUTHERFORD, W. E. VAN AMBURGH, F. H. ROBINSON, GEO. H. FISHER, W. E. PAGE.

COMITETUL EDITORIAL:

Acest Jurnal e publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care trei, cel puțin, au citit și aprobat ca adevăr toate și fiecare articol ce apare în coloanele lui. Numele Comitetului este: J. F. RUTHERFORD, W. E. VAN AMBURGH, F. H. ROBINSON, G. H. FISHER, W. E. PAGE.

Abonamentul înainte, \$1.00 pe an; afară din Statele Unite \$2.00.

INTREBARI LA VOLUMUL I.

Cătretoarea de întrebări pentru studierea Volumului I are în sine foarte încurcând gata; acei cari voese pot ordina după ea. Prețul 20c.

ATENȚIUNE

Toți abonamenții sunt rugați a observa pe adresa lor, pe fașa foiei când să împlinește timpul lor. Si sunt rugați a-și reînnoi abonamentul sau să ne înștiințeze că voese continuarea trimiterii noi departe, sau nu.

O MÂNĂ DE AJUTOR PENTRU STUDENȚII (CERCĂTORII) BIBLIEI.

Planul Vârștelor, care explică toate vârștele timpului din trecut prezent și viitor; și mai ales de ce a permis Dumnezeu răul în lume preste 6,000 de ani și rămănea-va tot deauna așa, sau că eu venirea împărăției lui Dumnezeu după care ne rugăm: "Vie împărăția Ta, și facăse voia Ta, precum să face în ceri așa și pe pământ," care va schimba și înălțura răul pentru Etern? Același e o carte, care de Studenții Bibliei e numită "Cheea Scripturii" pe care și poate ajuta numai la o deplină cunoștință despre Adevăr. Legată în pânză fină și aurită, coastă numai. 75c.

Cartul intrării legat simplu 25c.
Mana o carte care cuprinde un text din Scripturi în fiecare zi 25 și 50c.

Cântarea cântărilor un exemplar de 16 pagini explică cele 8 capitole scrise de Solomon coată 10c.

Care este Evanghelia Adevărată? Ce zic Scripturile despre Iad? Parabola cu bogatul și săracul Lazar. Parabola Oilor și a Caprelor. Pedepșa Vecinică laeul Focului și puicioasă, Deavolul Feara și Profetul Mincinos chinuți. Nelegătuți înturnați în Iad. Explicarea completă despre "Iad" "ghehena" "abis" "tartar" și etc, coastă numai. 10c.
Ce este sufletul? O explicare științifică la lumina Sfintei Scriptură 10c.

Testamenturi legate în pânză hârtie groasă, cu Psalmi 33c.
Testamenturi legate în piele fină, cu Psalmi. 80c.

Biblie No. 15, legată în piele foarte fină cu referențe și mape. \$4.10c.

Biblie No. 16, legată în piele fină cu referențe și mape \$2.55c.

No. 17, legată deasemenea în piele dar mai simplă. \$2.05c.

Biblie No. 18, legată în pânză cu pereți și hârtie groasă \$1.45c.

Toate bibliile sunt 7x5 toll în quadrat cu mape și referențe egale.

Deasemenea trimite o carte postala pentru literatura gratis, si vei primi următoarele: "Unde sunt Mortii?" "Tălharul în Rai" "Lumea în Foc" "De ce fac Națiunile Rebeli?" "Ca-

TURNUL VEGHETOR

și Vestirea Prezenței Lui Christos

V. 1. III

15 April, 1920

No. 4.

ISUS TRADAT SI TAGADUIT

-- IOAN 18:1-11, 15-17 --

STUDIUL SUI CONSIDERABIL UNUL DIN CELE MAI TRIST EVENIMENT IN ISTORIA OMENIREI -- PAHARUL DOMNULUI DE SUFERINTA -- CERCAREA EXTREMA DE SUPUNERE LA VOIA DIVINA -- TRADAREA LUI IUDA UN FAPT NEIMPARECHEAT -- MOTIVUL PROBABIL PENTRU TRADARE -- INCERCAREA LUI PETRU SE APERE PE DOMNUL -- ULTIMUL MIRACOL AL DOMNULUI -- PETRU SE TAGADUIESTE DE DOMNUL -- CERCAREA IN-
AINTRA JUDEILOR -- UN FORMALISM DE JUSTITIE, UN SPIRIT DE NELEGIUIRE.

"Fu desprețuit și cel mai din urmă în tră oamenii." — Isaia 53:5.

DUGACIUNEA frumoasă a Domnului din al 17-lea capitol Ioan a urmat după ce, El și cu ucenicii Săi, a participat sau mâncat Cina Pascală și după vorbirea Sa despre Via Adevărată, Spiritul Sfânt, și apropierea despărțirii Lui de dânsii ca se meargă la Părintele de unde a venit. Atunci, probabil pela mezul nopții, Domnul și cu cei unsprezece au eșit din cetate, și trecând râul Cedron sau suit pe colină și au intrat în păduricea de olivi știută ca și Grădina Ghetsemane. În vorbiriile Sale către ucenici Domnul arată se fie plin de curaj dealungul acei sări. Dar cum mica și neînsemnata turmă își făcea calea ei spre Ghetsemane o sarcină îngreunătoare arată se începă a se lăsa pe sămțurile Domnului nostru. (Mateiu 26:38.) Fără îndoială ucenicii au realizat în ceva măsură situația serioasă de care li se părea că ei se apropie, și care devenia de ce în ce mai evidentă de triteața Domnului lor; totuși e probabil că ei au cuprins decât foarte puțin șguduirea ce era se vină asupra lor peste câte-va ore.

PAHARUL PE CARE DOMNUL L'A BEUT

Toate aceste experiențe cercătoare prin cari Domnul era aproape se treacă fură deja socotite, cumpănite și acceptate de El dela începutul serviciului Său, când la Iordan El s'a oferat pe Sine în consecrare Părintelui să devină Sacrificiul pentru păcatele și rescumpărarea omenirei. Când El a intrat într'acest legământ mare de jertfă cu Părintele, El a știut clar ce are se întimpine; El a știut că trebuie se moară. Apostolul citează cuvintele Sale dela Iordan, zicând, "De aceea intrând în lume zice: "Iată Eu vin se fac voia Ta Dumnezeule, jertfă și prinos n'ai bine voit, dar corp 'mi ai întocmit. . . pentru patima morței." (Evrei 10: 5,7; 2:9.) Deja El informase pe ucenici că El trebuie să își dea viață pentru oile Sale. Si de aci nu trebuie se înțelegem că când El s'a rugat, "Părinte, dacă este cu puțință se treacă acest pahar dela Mine" El a voit or dorit se scape de moarte. El bine a știut, cum explicită mai nainte ucenicilor, că tragerea lumii la Dumnezeu poate veni numai prin ridicarea Sa pe lemn ca Sacrificiul Ispășitor — știea că este absolut necesar se moară și să rescumpe omenirea de sub condmnarea morței și El astfel se treacă în mărire. — Ioan. 3:14; 12:32.

Păharul pentru care El s'a rugat se treacă dela El dacă este cu puțin-ță...trebuie deci să presupunem că a fost rușinea și ignomia arestării ca pe unul fără-delege, osîndirea și crucificarea Lui ca pe un criminal de cea mai rea modă. Crucificarea se socotia în acele zile cea mai rușinoasă și chinuitoare pedeapsă, și să impunea asupra acelor mai vițioși criminali. Toți cari venia sub această pedeapsă erau socotiți de popor ca și nevrednici de trăit. A fost un lucru a muri pentru păcatele noastre cum oamenii în general mor, și chiar un alt lucru a muri o moarte sub un așa nume or modă de pedeapsă rușinoasă și disonorătoare cum Domnul a'murit. Este probabil că Părintele în înțelepciunea Sa a ținut ascuns dela Domnul experiențele rușinoase ce erau se vină asupra Lui la încheerea serviciului Său pe pământ până chiar aproape de împlinirea lor; și invederat Domnul n'u vedea de absolută trebuință de ce se suferă, ca se devină Rescumpărătorul omului, chiar o așa degradătoare moarte. Si de aci urmează că El s'a rugat, "Părinte, dacă este cu puțință, se treacă acest pahar dela Mine." S-tul Pavel de asemenea face această deosebire, declarând că Domnul "s'a smerit pe sine ascultător fiind până la moarte," și atunci adaugă, "moarte însă deșcură." — Filipeni 2:8.

Dar când Domnul a realizat că nu e voia Părintelui ca El să fie ferit te această experiență umilitoare, inima Sa loială îndată a respuns, "Dar nu voia Mea, ci a Ta să fie." Deciderea Lui cu privire la voia Părintelui îndată ia adus putere. El atunci deveni gata pentru ori-ce experiențe. "Puternit în Iehova și în tăria virtutei Lui." — Efes- 6:10.

FRINDEREA DOMNULUI

În timpul cât Domnul cu cei unsprezece a fost în Grădina, Iudă, care cu vre-o câteva zile mai înainte ș-a fost negațiat cu mai mari preoți asupra Domnului, și care părăsi-ce odaia deasupra îndată după. Cină ca să și completeze plănuirea lui ticăloasă, a primit dela mai marele preoților o bandă de oameni, cu unul în frunte ca și ofițer, care fu instructat să aresteze pe Isus în aceea noapte și să câștige executarea Lui înainte de Sărbătoarea Pascei să începe. Să asumeză, și invederat pe bună bază, că compania de bandiți au căutat mai întâi pe Isus în odaia unde a luat loc Cina. Aflând că Domnul și cei unsprezece sunt duși, Iuda a știut unde ei trebuie să fie — "Si Iuda care

avea să-l dea prins ştia locul, pentru că adese—ori Isus s'a Adunat acolo cu ucenicii Săi." Ioan 18:2.

Ucenicul Ioan omite în Evanghelia sa particularitatea trădării scrisă de cei-alți Evangheliști. Pisibil că iubitul ucenic s'a simțit așa rușinos de acest fapt ticălos din partea lui Iuda de el și-a preferat să nu le amintească de loc. Sigur puține întâmplări de ticăloșie și trădare se comparază acestei săvârșită de Iuda: și toată omenirea, chiar și în condiția ei de minte sucită, arată să recunoască trădarea e cel mai mișel fapt. O așa trădare cum a fost a lui Iuda, în comparație cu bunăvoință, iubirea și bunățatea care Domnul o manifesta-se față de el, noi putem fi mulțumitori că nu e foarte comună astăzi. Cu toate aceste în experiențele poporului lui Dumnezeu sau aflat duplicării de acest fel în caracter mai mic — "în primejdie de frați mincinoși."

MOTIVUL PROBABIL PENTRU TRĂDARE.

Un timp considerabil înainte de cugetele sale rele să prefăcu în fapte rele. Iuda semăna-se sentimente rele. El lăcomia foarte avuția și influența. El devenise casierul grupei mici de ucenici; și noi suntem particular informați că "el fur era și punga având da la o parte din cele puse bani a devenit de ce mai mare și nerevistătoare, până ce el a fost în stare să vândă chiar și pe Domnul său pentru treizeci de arginți — cam douăzeci de dolari Americani, dar reprezentând în valoarea muncii o sumă mult mai mare. Arăta, deasemenea, că Iuda se uita înainte la Impărăția promisă, și probabil își anticipa o poziție înaltă ca și căsierul regal al ace Impărăție.

Invederat Iuda a fost serios înșălat despre rezultatul trădării sale. Probabil el ș'a presupus că Domnul va să se scape pe Sine prin puterea Sa miraculoasă din mâinile dușmanilor Săi. Această este cea mai simpatică presupunere ce noi știm și o putem lua de conducerea lui mișeală. Dar chiar și astfel privind ridică decât foarte puțin negreala faptului său mișel: de oarece ori-cine își desprețuiește pe amicul său mai bun chiar și temporar în considerația banilor *dă dovezi* că el ș'a prostituit toate și ori-ce sentiment nobil al ființei și caracterului său și a ajuns într'o condiție de egoism de cea mai deșădăată formă. Într'adevăr, iubirea lui de bani și onoare între oameni poate să fie avut de făcut în această afacere; de oarece Iuda nădăjduia că astfel să forțeze pe Domnul să și stabilească Impărăția Sa de mult promisă, or alt cum să admită că pretinderile Lui sunt numai înșălătoare.

Lui Iuda într'adevăr ia reușit să grăbească instalarea or începerea Impărăției embrionă a lui Dumnezeu, dar nu în asemănarea în care el a așteptat și sigur în nici un spre gloria și avantajul său. Astfel să întâmplă, acum ca și atunci, acelor-cari primesc Adevărul, și cari pretind a fi ucenici prin el — nu în iubire de el, ci în iubire de onoare nădăjduită, pentru prezent or viitor. Unii lasă sentimentele lor să se desvolte în lăcomie de-bani or averi — cultivează "iubirea de argint" care de ce în ce îi departă dela Domnul tot mai departe; și la urmă când această iubire ș'a ajuns culmea, iată că posedătorii ei este forțat de împrejurări să trădeze Adevărul, pe Domnul și să se întorcă la umblarea de mai înainte de egoism și tot felul de nedreptate — "mai rele ca cele d'întâi." Astfel sunt

să și trădeze fericirea și viața lor vecinică, chiar cum a fost Iuda permis de Isus. Astăzi se invederează înțelepciunea S-tului Pavel în cuvintele sale către Timoteiu. "Cei cari să hotărăsc (fie că ei reușesc or nu) să fie bogați cad în ispită și laș și multe poște nebune și vătămătoare, ca unele cari afundă pe omeni în perzare și peire. Căci rădăcina tuturor rezelor este iubirea de argint, pe care unii cu infocare dorind-osă rătăciră dela credință și să străpuseră cu dureri multe." (1 Timoteiu 6:9,10.) Toți cari au luat numele lui Christos să ia seamă, să vegheze și să se roage nu cumva în ei să fie ceva din aceste elemente de acest caracter. Si dacă sunt, cu sirguință să fie curățite; altcum în scurt or mai târziu ele vor începe a se manifesta și a lua control asupra întregii viață, și rezultatul or capătul va fi dureros precum și dezastros. Lasă să ne amintim că sunt mai multe și deosebite căi și moduri secrete, precum și unele mai deschise, în care noi putem trăda pe Domnul, Adevărul și pe frații Lui.

MĂREȚIA CARACTERULUI LUI ISUS.

Banda trimisă să prindă pe Isus evident a cugetat că vor trebui să-l caute prin umbrele olivilor. Si de aci dâni fură pregătiți cu săcli și lămpi. Evident ei fură surprinși când Domnul a înaintat spre ei și ia întrebat pe cine caută. Invederat unii din ei au avut cunoștință de miracolele Lui, puterea Lui asupra spiritelor necurate, etc., și această poate să fie fost cauza la manifestarea slăbiciunii și temerei lor în "dându-se înapoi și căzând la pământ." Or, e posibil că Domnul a folosit asupra lor vre o putere mentală superioară care a produs acest efect, ca să le arate că El are indeajunsă putere să-i reziste și să se libereze dela ei dacă voiește.

Aceeaș lecțiune învățăm din întrebuintarea săbiei de Petru asupra slugii archireului. Noi e să ne amintim că Domnul instrucțiase pe Apostoli să ia spade cu dâni, și când aflat că au numai două El a respuns, "Destul este." (Luca 22:36,38.) Domnul totuși n'a avut de gând să permită pe ucenicii Lui să facă o luptă carnală, cum El în ziua următoare a declarat înaintea lui Pilat, "Dacă Impărăția Mea ar fi din lumea această (Grecește *kosmos*, această condiție de ceartă), slujitorii Mei ar fi luptat, ca să nu fiu dat prins Iudeilor." (Ioan 18:36.) Cele două spade au fost indeajunsă să dovedească că predarea Domnului n'a fost din lipsa mijloacelor de apărare, ci simplul din supunerea Lui la voia Părintelui; fiind că El a știut că acum ceasul Lui a sosit, și că se cuvine ca El astfel să sufere și să între în glorie. — Luca 24:26.

După manifestarea acestei puteri, dovedind abilitatea Sa să înfățășeze mulțimea trimasă să-l prindă, noi vedem pe Domnul din voință liberă predându-se să fie capturat, simplu cerând că ucenicii Lui să fie lăsați să meargă. Ce caracter măreț a fost manifestat când sub așa împrejurări cercătoare să se uite cu totul pe Sine și să se intereseze numai în îngrijira altor! Aici de asemenea aflăm exemplificarea îngrijirii Sale pentru ucenicii Lui, cum El a promis în rugăciunea Sa după Cina de pe urmă. (Ioan 17:11,12.) Până când cugetul acestei rugăciune a fost mai ales cu privire la intereurile lor spirituale, ca nici dintre ei să nu se piardă, totuși noi facem bine să notăm această ca întâmplare doveditoare de îngrijirea Domnului de intereurile fizicale a lor toți cari devin discipulii Lui. Nici un p.

de pe capul lor nu va cădea; nimic nu va permis să'i vete-me; toate și ori-ce experiențe ale vieții vor fi cauzate să lue-spre binele lor mai înalt. — Mateiu 6:32,33.

O INCERCARE SĂ APERE PE DOMNUL.

Probabil că când Isus începu să fie legat ucenicul Petru a tras spada sa în apărarea Domnului sau. In-vederat el și'a adus aminte de cuvintele Domnului vre-o că-teva ore mai înainte că următorii Săi îl vor părăsi, și pro-misiunea sa că. "Chiar toți de se vor sminti, totuși eu nu." (Marcu 14:29.) Nobilul și zelosul Petru! Noi îl iubim pentru expresiunea sa curajiasă de loialitate și mișcarea lui bravă și eroică în apărarea Domnului său contra unei gloată superioară. Unii urmează obiceiul să critice fapta lui Petru ca și o alta din greșelele lui grabnice. Noi e să ne amintim totuși, că Apostolii nu primise încă Spiritul Sfânt, și prin urmare ei nu puteau cuprinde că Impărăția la care ei fură chemați e o Impărăție spirituală.

Îngăduind afacerea să meargă până aici, Domnul a retrăns pe năcăjitul Petru, zicând slugi archireului, "Su-feră până aici"; și lui Petru, "Pune sabia ta în teacă; Pă-harul pe care m'î a dat Tatăl oare să nu'l beau?" Zicând aceste, atinse urechea neamicului Său vătămât și la vin-decat. Ucenicii erau să vadă, să înțeleagă, să fie indeplin asigurați, că în predându-se pe Sine neamicilor Săi Dom-nul s'a predat voluntar; și de aici întâmplările ce fură așa schițate de să cauzeze această lecțiune informativă.

Cum de nimunat lucește harul umilinței Domnului în toate afacerile Sale mici! Chiar și la momentul predării Sale neamicilor Săi nu s'a mândrit de faptul că predarea Sa este una voluntară, nici nu a căutat El mărire ca și un martir. El a declarat simplul adevăr — Că Părintele cere această dela El ca și o dovadă de loialitate personală. El s'a mărturisit pe Sine ca Servul lui Dumnezeu, un Fiu care învătă ascultare din cele ce pătimim — "Păharul pe care Tatăl m'î dă, oare să nu'l beau?" Într'adevăr, această fu tăria în victoria Lui —voia Sa fu deplin su-pusă vocii Părintelui, și El numai decât a cuprins faptul că Părintele n'a permis nimic necerut să vină asupra Lui.

Acțiune este o lecțiune valoroasă pentru toți cari cau-tă să umble în urmele Preotului Mare — pentru loată sub-Preoțimea Regală. De asemenea să ne amintim că pe atât cât noi rămănem în Christos și ne sirguim a um-bla în urmele Lui, toate experiențele cercătoare ale vieții sunt cu îngrijire măsurate pentru noi de Domnul; că El nu pune în paharul mahnirelor nici un fel de experiențe a-mare cari nu sunt trebuincioasă nouă, și cari nu vor lucra pentru noi "spre a covârși o cumpănă vecinică de marire." (2 Korinteni 4:17.) Cu aceste asigurări și cu evidențele de credințioșia Părintelui față de Domnul și Înainte-Mărgătorul nostru, noi într'adevăr putem avea de-plină mângăiere care am alergat să aflăm repaus și să ținem de speranța-pusă înaintea noastră. — Avrei 6:18-20.

INVĂȚĂTURILE DOMNULUI FRUMOS ILUSTRATE.

Vindecarea urechei tăiată ultimul Domnului miracol, a fost de tot frumos ilustrativă de caracterul și învățăturile Sale. Ea a empliticată or dovedit în-fapt cuvintele Sale, "Iubiți pe dușmanii voștri, și faceți bine celor ce vă urăsc și persecută." Ea a demonstrat că El a fost plin cu iubirea Divină pe care împărăia și că El nu are amărăchine contra acelor cari îi căușă. viața.

Legarea Domnului arată a fi fost cu totul nefrebuin-coasă, fără numai cum poliția Templului a voit să facă o arătare de brăvia lor celor cari îi trimiseră să aresteze pe Isus. Domnul arată să protesteze contra acestui fapt, cum ni se spune în Marcu 14:48,49: "Ca la un tâlhar ați eșit cu spade și lănci să mă pridenți? În fie care zi eram la voi în Sanctuar, și nu mați apucat; dar se face ca să fie implinite Scripturile." Aici a fost când cei unsprăzece l'au părăsit și au fugit. Iuda, continuând cu bandiții archireului, mersă la Anania mai marele preoților, care fără îndoi-ală s'a fost târguiri cu el. Posibil că aici a fost când el a primit cei treizeci de arginți, fiindcă Iuda nu și impli-nise până în acea seară contractul său să dea prins pe Isus.

Meșelul de om! Fiul omului într' deavăr a mers la mo-arte, cum a fost scris despre Dănsul; dar aceasă nu mic-screază cu nimic mișelia trădării sale, spiritul lăcomiei și al omorului care l' a trădat și predat dușmanilor Săi, e și cu membrele Corpului Christos; suferința trebuie să vi-nă, de oarce e o parte din Planul Divin că Corpul lui Christos să umple remasul suferințelor Capului. (Coloseni 1:24.) Dar această nu micșorează vinovăția acelor cari au de facut cu niște așa trădări, special de tră-dători sunt "frați mincinoși," cari sau împartășit Adevărului Prezent. Totuși în tot cazul, va fi observat, ca deși cercările au lucrat spre binele și binecuvântarea Domnului și are ast-fel să lucreze pentru toți credințioșii cari suferă cu El, respălțile și avantajurile nedreptății cautate de cei cari imitează conducerea lui Iuda nici odată nu le aduce onoru-rite și avantajurile și binecuvântările lăcomite și cautate de ei, or să ajunga ținta pentru care ei să vândură păcatului.

PETRU ASPRU-PROBAT ȘI UMILIT.

Cu toate că ni se spune că toți Apostolii fugiră, Ioan și Petru arată că au urmat la o distanță bândei care ducea pe Izus. Interesul lor adânc în Domnul nu ia permis să mer-gă la locuințele lor. Ei s'au samțit că trebuie să l' aibă în vedere, să observeze ce i-se întâmplă. Ei erau neputin-cioși să i ajute contra unei așa bandă birse înarmată și în față refuzării Lui să fie ajutat; dar n'au fost neputin-cioși să l' iubească. Ucenicul Ioan arată că a fost cumva bine cunoscut cu palatul archiereului în așa ușor castigând permisiune să între, nu numai pentru sine ci și pentru Petru.

Totuși aceste fovaruri și prilejuri devini se fie pro-be pentru Petru, care lau dus să tăgăduiască pe Dom-nul. Așa este și astăzi cu unii din următorii Domnului. Când ei sunt singuri or cu alți de asemenea credință pre-țioasă, ei sunt îndrăsneți și foarte curajioși să mărturise-ască pe Domnul și să i șerviască. Dar dacă din întâmpla-re ajung în locuri or între servii și ofidierii preoților mari ai Creștinătății nominală, ei să rușineză de Domnul și li e frică să l' mărturisească, nu cumva să fie dați afară din prilegirile și legăturile imbucurate cu acei cari nu re-cunosc încă or refuză Adevărul. Mult mai bine și onest ar fi fost pentru săracul Petru dacă ar fi spus cu îndră-eneală, "Da, Eu sunt unul din discipulii Lui; și de când iau seama că de aceștia nu sunt voiți aici, mă duc deci afară." Cu cât mai mult ar fi fost mai onorabila și mai potrivită o așa conducere, și ce credă ar fi mers lui în ochii tuturor persoanelor juste, și câtă binecuvântare și îmbărbătire i ar fi adus lui!

Lipsa lui Petru să ia conducerea potrivită la duș pe el într'o condiție și mai serioasă și mult mai cercătoare.

când unul din "slujitorii archireului neam fiind cu acela a cărui ureche" el o tăiasă l'a întrebat pe fața întrebare, "Oare nu te am văzut eu în Grădină cu Dânsul?" Afacerile deveniau acum foarte strânse pentru săracul Petru. Acum nu mai era decât o întrebare de indentificare că el este acel care apăruse pe Isus cu spada, și de aici o întrebare de arestarea lui să se fie judecat la acelaș tribunal cu Domnul Dar nu pas falș duce la altul. Pentru el acum să fie declarat în fața tuturor de față pentru Isus ar fi fost o dovadă publică că el este un mincinos; fiind că el deja tăgăduise a nu fi unul din ucenicii Lui. (Versul 17). Așa Petru a concluzat că în interesul scăpării sale ca să un fie aflat neadevărat și prin urmare să nu ajungă la judecată trebuie nu numai să repeteze minciuna și iară să tăgăduiască pe Domnul său, dar trebuie să facă tăgăduire așa de tare cât numai să poate prin jurământ, etc.

Adevărat, cum Domnul îi spusă, Satana l'a dorit ne Petru să l' cearnă; și într'adevăr această dată el a fost cernut! (Luca 22:31,32.) Arată aproape miraculos că el să și prindă iar balantul, să se căiască și să afle iertare pentru păcatele sale. Invederat anunțarea de mai'nainte a Domnului lui Petru despre această tăgăduire, și rugăciunea Lui pentru el a fost care l'a scăpat; de oarece îndată cum cocoșul a cântat, el și a amintit de cuvintele Domnu-

lui, "Mai înainte de a fi cântat cocoșul mă vei tăgădui de trei ori", și uitarea blândă și tristă a Domnului la el chiar la acest moment a cauzat în Petru o frângere de inimă, și de asemenea la asigurat că el nu este încă dat de tot afară. (Luca 22: 61,62.) Cu simțuri mai ușor imaginate decât șererise, el grabnic a părăsit curtea archireului dar ocum din buna sa voință; și mergând afară în umbrele dimineții, "plânse cu amar."

Este o lecție pentru noi în faptul că lipsa lui Petru a fost chiar pe linia tării lui. Natural curajos, el s'a încercut prea mult în curajul său, și că la timpul mai de trebuință cum a fost cernut din lipsa de curaj! Declarația, "Când sunt slab, atupci sunt tare," însemnează că oricine să simte tare o în relitate slab, ca și în cazul lui Petru. (2 Corinteni 12:10.) Toți să învățăm a ne păzi cu mare îngrijire, nu numai în lucrurile și obiceiurile noastre slabe, dar elementele presupuse tari ale caracterului nostru, amintindu-ne că noi avem un dușman viclean, Lasă să realizăm slăbiciunile noastre, primejdia noastră în orice privință, fără numai cum noi veghem tot locul și orice mișcare și ne bázăm pe Căpitanul mântuirii noastre să ne ajute. Lasă să fim puternici, nu în tária noastră, ci în puterea tării Lui — "Care ne dă biruința prin Christos Domnul nostru Isus." — 1 Corinteni 15:57. Z—17—155.

PRINTUL VIETEI CRUCIFATA

— IOAN 1:16-22, 25-30. —

IDENTIFICAREA FOST DOMNUL CRUCIFICAT—CRUCEA PIATRA DE PĂȘIRE SPRE NATURA DIVINA—SAFTE CUVINTE DEPRE CRUCE—SIMPATIA NATURII CU MURIREA DOMNULUI—CAUSA IMEDIATĂ A MORTEI LUI—DOI MEMBRII DIN SINEDRU IAU PARTE LA INGROPAREA SA—DE CE CREȘTINUL SE LAUDĂ IN CRUCEA LUI CHRISTOS—O RESCUMPARARE PENTRU TOTI.

"Christos potrivit Scripturilor a murit pentru păcatele noastre." — 1 Korinteni 15:3.

UNUL DIN CELE MAI REMARCABILE

fapte în istorie este că populația mai inteligentă în lume, civilizații mai înalt, recunosc ca și Conducătorul, Profetul, Preotul lor pe Isus din Nazaret — pe unul care dănsii admit a fost crucificat ca un fără-de-lege aproape nouăsprezece secole înainte. Si mai remarcabil este faptul că învățăturile promulgate or răspândite în numele Său de următorii Lui pun mare importanță pe faptul că moartea Lui a fost necesară; și că prin sângele crucei — prin moartea crucificatului — să face ispășire pentru păcatele Bisericii și păcatele lumii întregi. "Si El esteispășire do păcatele noastre (ale Bisericii în vârsta prezentă), și nu numai de ale noastre, ci și de ale lumii întregi" — în vârsta viitoare. — 1 Ioan 2:2.

Prin providență Divină noi privim că Crucea lui Christos — nu bucățile de lemnul literal, dar Sacrificiul făcut pe ele și reprezentat prin ele — este într'adevăr *centrul* mântuirii pe care Dumnezeu a pregătit o pentru omenire încă înainte de a intra păcatul în lume, știind înainte că va veni. Sentința Divină asupra omului d'intii pentru neascultarea sa a fost moartea, și această sentință or pedepsă zace asupra a toată rasalul Adam. Si de aci proviziune s'a făcut că Logos să lase condiția Lui spiritulă și să devină om, să cuate și să rescumpe ceea ce a fost pierdut. — 1 Corinteni 15:21,22.

SA FĂCUT BLĂSTAM PENTRU NOI

Moatea Omului Isus Christos în orice formă ar fi fost îndeajuns să înlătore sentința originală pronunțată asupra lui Adam în Eden. Dar ia plăcut lui Dumnezeu să probeze loialitatea Rescumpărătorului față de El prin aranjând ca moartea Lui să fie una foarte cercăteare, una disonorătoare, asă că loialitatea, lui Isus să fie prin ea mai particula demonstrată, atât ingerilor, cât și oamenilor; și astfel Părintele să poată fi îndeplin justificat să l' respălătească cu cea mai înaltă înălțare — mult mai pre sus de ingeri, mult mai pre sus de "ori-ce domnie și ori-ce nume ce să numește nu numai în veacul acesta ci și în cel viitor" — ca toți să onoreze pe Fiul, după cum onorează pe Tatăl. (Efeseni 1:20-22.) Această a fost cauză de moartea pe cruce fu înainte declarată în Scripturi a fi cea mai rușinoasă — "Blăstămat să fie tot cel ce este atârnat pe lemn." — Deuteronomul 21:22,23; Gala. 3:13.

S-tul Pavel asemenea arată această înfaimă a crucei, când pe spune cum Domnul a lăsat gloria care El a avut la Părintele, s'a smerit, pe Sine și a luat formă de rob, în asemănare de oameni. "Si înfățășindu-se ca om s'a smerit pe Sine ascultător fiind până la moarte, moarte însă de cruce." Filipene 2:7-11.) Pe atât deci, pe cât Rescumpărătorul nostru a fost privit, această înfaimă a crucei, care ar fi fost foarte grea ori-cărei persoană onorabilă și particular Lui Unul Perfect, a devenit să fie pentru Domnul o pictură de pășire la glorie, onoare și nemurire—natura

Divină. Ca și pentru noi ea) — crucea — sigur deja a înălțat pe Răscumpărătorul iubit în inimele și estimația tuturor cari sunt adevărați ai Săi și sunt călăuzați de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia să laudă în credințioșia și supunerea Răscumpărătorului astfel demonstrată și dovedită la gradul mai înalt de perfecție.

Noi știm totuși, că Infidelii și Evoluționiștii nu sunt în simpatie cu nimic de așa ceva. Considerându-se pe sine înțelepți, dânsii neglijează Înțelepciunea de Sus, care ne înformează că numai prin acest sacrificiu de Sine a putut Răscumpărătorul nostru să plătească prețul Răscumpărării pentru viața lui Adam și a posterității lui, pierdută prin neascultarea lui Adam în Eden; și că numai prin această Răscumpărare poate omenirea nădăjdui la o renaștere or înviere din morți și la o ocaziune pentru viața vecinică în armonie cu Dumnezeu.

SLĂBIREA DOMNULUI SUB CRUCEA.

La aceste crucificări o fost obiceiul că vinovatul să-și ducă însuși crucea. Așa noi cetim că Isus și-a dus crucea Sa până, slăbit de greutatea asupra nervilor de întâmplările celor douăzeci și patru de oare trecute, fără somn și probail fără nutremânt, și slăbit de lovituri și bătăi, El a căzut sub greutatea mare a crucei Sale. Dacă însă noi cugetăm că El fiind perfect ar fi trebuit să aibă mai multă putere de cât a arătat, să ne amintim că omul în perfecțiunea sa nu e de necesitate un uriaș în mărime fizică or în tărie. Chiar din contră, aceste condițiuni neregulate sunt rezultatul imperfecțiunii. Dar ființa umană perfectă, ne putem presupune, ar combina calitățile mai bune ale minții și corpului aflate în amândouă genurile umane; și această delicateță, rafinare și eleganță cu putere moderată ar fi concepțiunea potrivită a perfecțiunii.

Așa este cu fructele și vegetabile. Specia mai mare este adese-ori cea mai indelicată; cea perfectă nici este prea mare nici prea mică, nici rău dezvoltată. Rasa umană arată să fie căzut dela perfecțiune în așa măsură de majoritatea este ori prea grosolană ori prea delicată. Mai departe, în cazul Domnului e să ne amintim că trei ani și jumătate El și-a sacrificat viața Sa, și vitalitatea (puterea vieții) a eșit dintr'insul pentru vindecarea boalelor, și această pierdere de vitalitate la micșorat în tărie. În alte cuvinte, El muria de trei ani și jumătate și era acum pe cale către Calvari să-și sfârșească predarea vieții Lui potrivit cu cerința Părintelui dela El.

Unii dintre ucenicii Domnului probabil sau uitat de departe; și sigur ei ar fi fost bucuroși să-și ducă crucea pentru El. Totuși trebuie să ne presupunem că ei fură împiedecați de așa ofera ajutorul lor de teamă să nu fie considerați ca și amestecându-se cu oficerii legeri. Totuși, când nevoia ajunse, soldații Romani aflară un țaran pe cale și la silit să ducă crucea pentru Isus. Noi știm că acest serviciu forțat asupra lui Simion a fost în prilej foarte prețios. Câți dintre următorii Domnului de atunci încoace au fost geloși de privilegiul lui Simion! Tradițiunea ne spune că după aceea Simion a devenit Creștin, și că numele și locuința lui fură cunoscute ucenicului Ioan. Numirea numelui fiilor lui suportă această tradiție. — Marcu 15:21.

DOUA CĂI DE A PURTA CRUCEA.

În simpatizând cu Domnul și cugetând cât de mult am fi apretiat prilejul de ai ajuta să-și ducă crucea, noi să nu uităm în această legătură două prilijuri care El le a întoc-

mit pentru noi de a ne demonstra și dovedi iubirea pentru El. Întâi, El ne spune că de noi devenim discipulii Lui ne putem împărtași cu El în a purta crucea în timpul de față: "Dacă cineva voiește să vină după Mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze." Aprețim noi indeajuns acest privilegiu așa că zilnic să purtăm crucea noastră? Mai purtăm noi încă crucea? E determinarea noastră că prin harul lui Dumnezeu noi vom continua a purta crucea până la sfârșitul călătorii noastre, până ce ca și El vom putea zice, "sa sfârșit" — lucrul dat nouă să-l facem, privilegiul de a da o bună mărturie de Cuvântul Adevărului prin cuvânt or conducere?

A doua cale de a purta crucea este de a ajuta altor cari, ca și membrii a Corpului lui Christos, sunt reprezentanții Lui cu noi în lume. Când noi vedem pe ori-care acțiune cu greutatea pentru ei să le porte, greutatea și sub car ei să cadă ori sunt deja căzuți, lasă să ne amintim de Domnul. Să ne amintim cum noi am lăcomit privilegiul de ai ajuta Lui să-și ducă greutatea și lasă auzim voacea Lui asigurându-ne că ce noi facem unor dintre acești mai nici ai Lui Lui am făcut.

Oh, câte cuvinte ajutoare această ar însemna multor împovărați și însărcinați slăbiți din Turma Mică a Domnului! Oh, câte păhare de simpatie și binevointă și ajutor ar însemna! Câtă mângâieră și incurajare ar aduce acelor pe cari Domnul îi recunoaște ca și membre ai Corpului Său. Precum în corpul uman un membru ajută celălalt în nevoie, așa este și în Corpul lui Christos, ne spune S-tul Pavel. (I. Corinteni 15:25,26.) Toate membrele sunt să supoarte unul pe altul, să întărească, să incurajeze, să mângăie, să reînșuflețească unul pe altul, și în general să pregătească unul pe altul pentru consumarea glorioasă a speranțelor noastre în Impărăție.

(1) PRIVIRE LA CEL CRUCIFICAT.

Comparând lucrurile cum sunt date în cele patru Evanghelii, unii sunt inclinați să cugete că o diferență există între spunerea lui Ioan în 19:14 și Marcu în 15:25. Noi cugetăm că amândouă sunt corecte. S-tul Ioan evident a urmat obiceiul Roman de a socoti timpul dela mezul nopței până la mezul nopței. El nu amintește ceasul la care Isus a fost crucificat, ci ceasul când Isus a fost înaintea lui Pilat care, după S-tul Mateiu (27:1,2) a fost foarte de dimineață, probabil după răsărirea soarelui. S-tul Ioan omite multe detalii; și, de n'ar fi celelalte Evanghelii, noi am concluda că crucificarea a urmat imediat. Notează o asemenea prescurtare în Luca 24:50-53 și comparată cu Ioan 21 și Fapte 1:1-10.

Examinarea lui Isus înaintea lui Pilat, și de acolo la Erod, și atunci înapoi la Pilat, și călătoria la Golgota cu siguranță a consumat trei ore S-tul Marcu particular ne spune că Isus a fost crucificat la al treilea ceas. Dacă socoata Romană, ar fi la trei ceasuri dimineața, dar Iudeii adese-ori a socotit ziua de două-sprezece oare dela răsărit până la apusul soarelui. (Vezi Mateiu 20:1-6; Ioan 11:9.) Al treilea ceas ar fi deci cam al noulea ceas dimineața. Studenții patriculari să unesc că expresiunea: "Dela al șeselea până la al noulea ceas" (Mateiu 27:45; Marcu 15:33; Luca 23:44), indicează dela amezăzi până la trei după amezăzi. După Legea Iudeică, corpul a trebuit să fie luat de pe cruce înainte de apunerea soarelui. Această deci ar lăsa timp indelstul pentru mutarea corpului

lui Christos de pe cruce până la groapă înainte de inchierea ceasului doisprezece, care după Legea Iudeică, a fost ceasul ultim al zilei.

Conducătorii gloatei Iudeică fură năcăjiți asupra inscripției care indica crima pentru care vinovatul este pus la moarte. Domnii protestau, tăgăduind că Isus este Regele Iudeilor. Dar Pilat a refuzat să schimbe inscripția. Fără îndoială el a compus-o ca și o muștrare lor; fiind-că el vedea că Isus fu predat lui să fie omorât numai din pizmă și ură. Mulțimea putea citi inscripția, care după obicei a fost scrisă în trei limbi — Evreică, limba poporului; Latină, limba guvernului, și Grecă, limba educaților aceluși timp. Astfel sub protestul dușmanilor Lui, crucificatul Isus a fost proclamat Mesia. Inșă cât de străin! un Mesie crucificat!

Cât de diferite sunt căile și mijloacele lui Dumnezeu de a se răși un scop de ale omului! Adevărat, precum cerul este înalt de pământ, așa sunt căile Sale de înalte și diferite de ale omului, și cugetele Sale de ale omului. Dacă Isus nu ar fi murit, dacă El nu ne-ar fi răscumpărat dela moarte și păcat, tot ce El ar fi putut face ar fi fost să ajute oamenilor să trăiască o viață mai bună, dar nepuțințios să'i ajute la viață vecinică. Inșă sub Planul Divin El care sa smerit pe sine să răscumpere lumea e acum înălțat de puterea Părintelui la dreapta Sa în putere și demnitate; și în scurt, ca și Regele cu drept al pământului, să va înfățăsa să restorne nedreptatea și nelegiuirea, și spre ridicarea Dreptății și spre ajutorul celui slab, sărac și ignorant, pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. — Facere 12:3; Galateni 3:8; Fapte 3:19-21.

Domnul a fost făcut tovarășul hoților — frângătorilor de lege — numărât cu cei fără-de-lege doi fiind crucificați cu El, câte unul de fiecare latură. Aceștia au recunoscut că lor a fost una justă. (Luca 23:41.) Nu suntem informați că populația a batjocurit și hulit pe aceștia, ci numai pe Domnul. Astfel trebuie să fie și cu următorii Lui până în ziua de astăzi. Trebuie să ne amintim că Domnul și cauza Sa care următorii Lui o reprezintă este nepopulară în lume astăzi ca și atunci; că învățății lumii precum și religioșii preținși vor fi împotriva noastră, cum a fost împotriva Lui; și că această potrivit cu Cuvântul Său și pe principiul care Părintele este învoit să admită pe următorii lui Isus de moștinitori împreună cu El; adevă, că ori-cine va să veștiască cu Christos — pe planul mai înalt de viață, natura Divină — trebuie să sufere cu El batjocura și hula Sa.

SEPTE CUVINTE DE PRE CRUCE.

Nu s'ar fi așteptat dela unul care muria sub așa condițiuni dureroasă a crucificării să aibă ceva de zis. De aceea e probabil că cuvintele scrise ale Domnului sunt singurele cuvinte pe care El a cuvântat. Aceste cuvinte reprezintă foarte bine unele din cele mai importante calități ale caracterului și învățăturilor Domnului.

— Ce în general să știe ca și întâia cuvântare de pe cruce este scrisă în Luca 23:34: "Iar Isus zictea, Tată, iartă-i căci nu știu ce fac." Deși noi nu avem nici o îndoială că inima Domnului a fost plină de spiritul iertării față de dușmanii Lui, totuși pentru câteva cauze date mai jos noi ne îndoim dacă aceste cuvinte au fost cuvântate de El:

(1) Ele nu să află în Munerisele Crecești, *Codex Vaticanus*, n. o. 1209 (a patrulea secol), și *Codex Alexandrinus* (cincilea secol.)

(2) Aceste cuvinte nu arată potrivite; de oarece cei vinovați de moartea Domnului nu să căiră de omorul lor; și înțelegerea noastră a Scripturilor este că căință și pocăință este de absolută trebuință la iertare.

(3) Cei vinovați de moartea Domnului nici au crezut în El nici sau încrezut în meritul sacrificiului Său; și învățătura lămurită a Scripturii este că iertarea trebuie să fie precedată (întrecută) de credință.

(4) Nu se spune că acești ucigători ai Domnului au fost penitenți și căitori de inimă, or că ei sau întors dela păcat; și Scripturile învață clar că la nime nu să face iertare fără ca el să el să fie într-o atitudine de căință.

(5) Nu avem dovadă că păcatul lor a fost iertat, ci ori-ce dovadă că cerința Iudeilor, "Sângele Lui asupra noastră și a fiilor noștri," li s'a răspuns în timpul de strămtorare care a venit asupra acei națiune, și despre care Apostolul declară, "Ajuns-a peste dâșii mânia până la sfrârșit." — I Tesaloniceni 2:16.

A doua cuvântare de pe cruce, "Adevăr zic ție astăzi, vei fi cu Mine în Raiu," e adevărat după cum să vede. Aceasta a fost masajul Domnului unui dintre cei doi făcători de rele rețigniți împreună cu El, și care a mărturisit păcatul său și sa rugat de Domnul pentru îndurare când va stabili Impărăția Sa Mesianică. Domnul n'a venit încă întru Impărăția Sa Mesianică. Si de aci timpul pentru amintirea hoțului încă n'a ajuns. Deși ziua și starea întunecată în care Domnul să afla, și care să părea a fi exterminarea vieții și speranțelor Lui, El a asigurat pe făcătorul de rele penitent că El poate și va împlini cererea lui.

Împlinrea cererei, cum Scripturile arată, va fi la a Doua Venire a Răscumpărătorului, când își va lua puterea Sa mare și va stabili Impărăția Sa preste tot înimul și latul pământului, atunci El va restabili Paradisul preste tot pământul — Paradisul pierdut de Adam prin păcatul său, dar care a fost răscumpărat de sângele prețios al lui Christos. Atunci căiul făcător de rele va fi acolo și el Da, Scripturile ne spun a toți căiți sunt în morninte vor auzi voacea Fiului Omului și vor ieși." (Ioan 5:28,29) Această chemare va include și pe același făcător de rele de asemenea. Ei vor eși din prinsoarea mormântului la condițiunile favorabile ale Impărăției Mileniară; dar putem fi siguri că făcătorul de rele care s'a căit înaintea lui Isus va avea un avantaj mai mare decât același, și o resplată specială de asemenea, prin dând un cuvânt de mângăiere Răscumpărătorului în ora întunecată de moarte.

SIMPATIA IUBITOARE PENTRU MAMA SA.

Maria, mama Domnului, și Ioan, ucenicul iubit, evident stăteau aproape de cruce, fără îndoială plângând și sigur măhniti de durare. Inșă Domnul înloc să se cugete de agonia Sa, s'a cugetat la alții. Ca și în decursul serviciului Său pe păjnânt în făcând bine altora și în ceasul morței Sale El s'a îngrijat de binele altor; și a incredințat pe mama Sa îngrijirei ucenicului Său iubit. Frumoasă lecțiune! Cum ma manifestează ea largimăa inimei Domnului și plinătatea ei de iubire și simpatie. Cum ne învață prenoi ca să nu fim cu totul îngropați numai în cercările și dificultățile noastre, mari or mici, dar să fim purtători de greutate și altor, îngăduind simpatia noastră, cugetele și îndepinderile noastre să fie active pentru binecuvântarea tuturor acelor cari sunt în ori-ce măsură sub îngrijirea noastră în afacerile și spirituale.

"Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce mai părăsit?" Aceste cuvinte sunt presupuse a fi a patra cuvântare a Domnului de pe cruce. Ele arată adâncimea agoniei Domnului, El muria ca și prețul de Rescumpărare al omului, pentru ca Dumnezeu să poată fi drept și să îndreptățească pe acei cari cred în Isus, și că la timpul Său convenit El să aibă dreptul al scula din robia morții ca să-i rentoarcă la favoarea Părintelui și la toate ce a fost pierdute prin Adam. (Isaia 35:10.) Spre a fi prețul Rescumpărător al omului Domnul a trebuit să sufere toate ce noi am fost să suferim ca pătași. (Evrei 2:17,18.) Această include nu numai pierderea vieții Sale, dar de asemenea pierderea relației Lui cu Părintele—părăsirea Lui de Părintele. Un moment, chiar, cum a fost, a fost indetșul; dar acel moment de întunecime și despărțenie de Părintele a trebuit negreșit să vină; și noi clar putem înțelege că acesta a fost momentul mai întunecat în toate experiențele Domnului — chiar și mai întunecos decât Ghetsemane, care a fost numai o pre-umbrire la această experiență ultimă.

Cum ne bucurăm noi că știm și vedem cauza pentru această experiență a venit asupra Domnului! Cum noi realizăm filosofia or misterul acestei cercări amară, lasă să umple inimile noastre cu o așteptare de binecuvântările cari sunt ale noastre prin Rescumpărător și experiențele ce El a trecut! Lasa să așteptăm din ce mai mult privilegiul nostru de ane rentoarcă în relația și iubirea Părintelui, așa ca să ne putem aplica nouă cuvintele Domnului. "Părintele însuși vă iubește!" (Ioan 16:27.) Nimic nu să află în aceste cuvinte de moarte ale Domnului care ar însemna în sinceritate din partea Sa; și sigur nimic nu dă de înțeles în ele care să însemneze o Treime! E în strictă armonie totuși, cu toate ce El a spus în subiectul de relația Sa cu Părintele.

Al cincilea cuvânt a fost, "Imi este sete." Această expresiune forțabil aduce minții noastre câteva cauze: (1) El fu expus căldurei soarelui, cu puțină învălitoare și excitarea nervilor și durime amară, setea trebuie să fie fost unul din elementele principale ale chinuiri în crucificare. (2) Când ne amintim de faptul că Domnul fuse Reprezentatul lui Iehova Dumnezeu în lucrul Său mare de creerea tuturor lucrurilor, includat apa, umilitatea și predarea voluntară a Domnului la înșătare — ba, să moară pentru rebelitorii regatului pământesc — e o ilustrație remarcabilă de iubirea Lui pentru omenire. Această strigare de sete, ni să spună, a fost cuvântată când a știut că sunt implinite, când lucrul dat Lui să'l facă a fost deplin îndeplinit — și până atunci El nu s'a referat la condiția Sa. Chiar și această strigare a fost spre îndeplinirea profeții. (Psalm 69:21,22.) Domnul refuzase amărăciunea dată să bea, dar acum primi stămpărul întins Lui dintr'un burete într'un isop, probabil de două picioare și o treime de lung. Cum noi cugetăm asupra acestor lucruri, lasă să ne amintim că Domnul a flămânzit și însetat ca noi, împreună cu toți pentru cari El a murit, să avem Apa Vieții și Pâinea Vieții — să câștigăm viață vecinică.

25'A SFÂRSIT."

Acest, al șeslea cuvânt, fu cuvântul triumfării. El s'a sfârșit lucrul dat Lui de Părintele să'l facă. Dela început până la sfârșit El fu loial, de-sine-sacrificător. Sigur El a fost bucuros că cursul Său pământesc s'a sfârșit, bucuros pentru că sa terminat în victorie și pentru că ace-

astă a însemnat binecuvântare pentru toată omenirea și eliberarea ei din puterea păcatului și a morții și a Adversariului Scriptural considerat, lucrul care fu sfârșit a fost lucrul sacrificiului început la Iordan la botezul Său, când El făcu o complectă consecrare de Sine până la moarte. Numai cum puțin înainte de crucificare El a zis, "Am un botez spre a fi botezat, și cât de neliniștit sunt până când să va fi implinit." (Luca 12:50.) Trei ani și jumătate a continuat acest botez al Său, și acum momentul final ajunse — "Sa sfârșit."

"Iată în mânele Tale încreditez spiritul Meu." Aceste să presupun a fi ultimele Sale cuvinte, ultimul fapt, serviciului Său pe pământ. Cât de potrivit a fost că El care a căutat să facă voia Părintelui la ori-ce costare să aibă absolută confidentă (incredere) că la moartea Sa spiritul vieții Sale o să fie în îngrijirea și păstrarea Părintelui, și că astfel să se exprime pe Sine! Această ar trebui să fie adevărat despre toți următorii Lui. Având predate toate ale noastre Domnului noi ar trebui așa pe deplin să ne încredem în promisiunile Sale grațioase de să fim cu totul fără frică cum noi luăm seamă de sfârșitul căi noastre pe pământ. Totuși, în cazul Domnului moartea trebuie să fie însemnat mult mai mult decât e ea poate însemna nouă. Noi nu numai avem siguranța Părintelui la o înviere, dar în cazul Domnului o ilustrație, un exemplu, de puterea Divină să învieze morți. Dumnezeu a fost care a sculat pe Isus dintre morți; și puterea lui Dumnezeu e care va fi întrebuințată prin Domul nostru Isus în sculara și ridicarea Bisericii la glorie, onoare și nemurire. Domnul a fost Înaintemărgătorul. Nime înainte de El n'a experiențat o înviere reală dintre morți, la perfecțiunea vieții umară or la perfecțiunea naturii Divină, natura lui Iehova.

FRĂNGEREA LITERALĂ A INIMEL

S-tul Luca ne informează că Domnul a strigat în vocea tare, o mărturie și dovadă auzitorilor. Unii scriitori moderni socot strigătul ca și cuvântarea unui care moare de o frângere or rupere de inimă, presupunerea fiind că această a fost cauza imediată a morții Domnului. Să admite că sunt cazuri de rupere literală a inimei. Noi putem atribui cauza acestei rupere întâmplărilor rușinoase a trădării Domnului, tăgăduirii, condamnării, sbiciuirii, pălmuirii și crucificării Lui; și fără îndoială toate aceste au cauzat să'l slăbească în spirit. Dar în judecata noastră prima cauză pentru ruperea inimei Sale a fost mahnirea exprimată în a patra strigare — retragerea favoarei Divină dela El, părăsirea, singurația în care El s'a aflat și simțit în ultimul ceas.

Explicarea tehnică (științifică a cauzelor pentru supunerea că Domnul a murit de o rupere de inimă este spusă în următoarele:

"Apa amestecată cu sânge care a isbucnit din coasta lui Isus când a fost străpuns cu lancea de un soldat Roman dovedește această. Sângele nădușind din inimă în fața ce încunjură și protejează inima s'a separat în incheșări roșii serumuri de apă. Isus literal a murit de o rupere de inimă."

SIMPATIA NATURII CU ISUS.

Nu ne uimește că în ordinea Divină natura a fost căuzată să manifeste o simpatie cu Domnul prin o întunecime care s'a lăsat pe pământ în cât Isus a stat atârnat pe lemn.

Un manuscris vechiu în scriind întâmplarea, spune următoarele. "Mulți umblau cu lămpi, și întinericul a ținut până Isus a fost luat de pe cruce." Un cutremur de pământ e de asemenea amintit că a luat loc la acel timp, căuzând crăparea de sus până jos a vâului sau peretelui din Templu, numită aci capeteasmă, care a despărțit Sfânta Sfințelor de Sfânta, astfel simbolizând, cum Apostolul ne spune, că calea în Sfânta Sfințelor a fost prin aceea deschisă, făcută posibilă prin suferințele și moartea Domnului. — Evrei 10:19-22.

După spunerea lui Marcu, Iosef din Arimatea mersă cu îndrăzneală la Pilat să ceară corul lui Isus. Din toate informațiile la îndemână el trebuie să fi fost în caracter nobil. S-tul Mateiu (27:57) ne spune că dânsul a fost avut; S-tul Luca (23:50), că a fost "un om bun și drept, care aștepta și El Impărăția lui Dumnezeu"; S-tul Marcu (15:43 — Testament) că dânsul a fost "consilieru însemnat" — care va să zică, că el a fost un membru în Sinedru. "Cât de greu este pentru cei avuți să intre în împărăția Ceriului!" Zici Isus. Este greu pentru dânsii pentru că au mai multe de luptat și biruit decât dacă ar fi mai săraci. Mateiu ne spune că acest Iosef "fu și ucenic a lui Isus"; dar dacă nu ar fi fost și așa avu', el probabil ar fi fost un următor deplin a lui Isus. Noi ne bucurăm to-

tuși să notăm că așa multe bune lucruri sau putut spune despre el; și că sub niște așa cercări și întâmplări ce au venit asupra conducătorului lor curajul și îndrăzneala sa s'a imulțit înloc de să se descrească. N'am putea noi spera că după aceea dânsul a devenit un următor al lui Isus în înțelesul deplin?

TEXTUL AURIU.

În concludând studiul nostru, să ne amintim de adevărul important declărat în textul nostru. Domnul n'a murit pentru că moartea ia fost natural, nici pentru că a fost un păcătos ca și alții oameni, nici că să ne arete nouă cum să murim. El a murit pentru păcatele noastre, și pentru că noi am trebuit să fim rescumpărați, ca să putem avea vre o viață viitoare pe ori-care planetă. Si mai mult, să ne amintim că obiectul pentru care Domnul a venit în lume. Acel obiect n'a fost simplu să manifesteze putere fără vre o costare Lui însuși; ci, cum El însuși ne explică, a venit să servească altor și să și DEA VIATA SA O RESCUMPARARE pentru mulți. (Mateiu 20:28.) "Pedeapsa păcatului este moartea"; și de aci suferința din partea Domnului n'a fost în destul să restorne această pedeapsă. A fost ABSOLUT NECESAR ca El "să guste moartea pentru fiecare om." Si aci noi cetim, "Christos potrivit Scripturilor a murit pentru păcatele noastre." Z—17—169.

INVIEREA DOMNULUI

— IOAN 20:2-16. —

CEL CARE TRĂESTE SI A FOST MORT" — PENTRU CE ESTE INVIEREA SUERIOARA IN IMPORTANTA — O DOCTRINA APROAPE IGNORATA IN DECURSUL EVULUI MEDIU — DOMNUL "PARGA CELOR ADORMITI" — FRUCTELE DE DUPA ACEEA SA FIE ADUNATE IN DECURSUL MILENIULUI — MASAJUL MORTEI SI INVIERII DOMNULUI ASA CLAR DE TOTI SA'L INTALEAGA — UNGENII INVATATI DOUA LECTIUNI MARI DESPRE INVIERE — O APRETIARE MAI ADANCA A VENIT DUPA VENIREA SPIRITULUI PRESTE EL

"Acum însă Christos a fost înviat dintre cei morți. Pargă celor adormiți — I Corinteni 15:20.

IN LEGATURA cu Evanghelia nici o lecțiune ce ea învață nu este așa importantă ca lecțiunea învierii Domnului. Moartea Lui într'adevăr demonstrează și arată iubirea Lui și a Părintelui pentru noi. Dar în Planul Divin Domnul trebuia să fie sculat dintre morți dacă restul morților a fost să aibă vre o beneficiu moartea Lui. El trebuia să devină Capitanul mântuirii noastre, precum și Rescumpărătorul și Liberatorul nostru. Un Christos mort nu putea fi Mântuitorul nostru; precum să declară. "Pentru că Eu sunt viu, și voi veți fi vii." (Ioan 14:19.) O aprețiare convenită a acestui subiect mult ajută la corectarea mai multor incurcături teologice care au confuzat pe Creștini de secole.

(1) Noi trebuie să avem cugetul corect — că Domnul în realitate a murit; că nici o însălcăiune de prefacere n'a fost în legătură cu moartea Sa; că El nu a fost, cum unii greșit își presupun, mai viu ca și mai înainte până în arătarea era mort. Apocalipsul exprimă acest cuget în cuvintele Domnului însuși: "Eu sunt cel viu, și am fost mort." (Apocalipsul 11:18.) El a murit ca și prețul corespunzător de rescumpărare pentru Adam, ca astfel să facă posibil eliberarea or scăparea lui Adam și rasei lui desub pedeapsa pusă asupra lor în Eden. — I Corinteni 15:2,22; Romani 5:18.

(2) Precum Adam la moarte n'a mers într'un loc de chin, numit astăzi iad, tot așa nici Domnul n'a mers la un

asa loc la moarte. Nimic de așa fel nu să află or să implice în pedepsirea lui Adam scrisă în Facere or alte locuri — chiar deși toate crezurile Creștinătăței sunt și învață din contră. Deci lasă să fie Dumnezeu adevărat chiar deși ar dovedi pe toți teologii chinului etern mincinoși! — Facere 2:17; 3:19; Ezekiel 18:4,20; Romani 6:23.

"S'A POGORĂT ÎN IAD"

Accastă expresiune să află în așa numitul "Crezul Apostolic." Și e în deplină potrivire cu declărarea Profetului David. "Căci Tu nu vei lăsa (ișfernului) sufletul Meu în Sheol." Infern aci, ca și în toate alte locuri în Testamentul Vechiu, este tradus din cuvântul Evreesc "Sheol." Si Sheol nu semnifică nici în cel mai ne-însemnat înțeles un loc de chin, ci simplu mormântul, groapa, starea morței așa cum este știută nouă la toți și declărat de Dumnezeu. "Că pulbere ești și în pulbere (nu în iad) te ve întoarce." Din cuvântul Sheol, în Testamentul Vechiu, de dou-tradus odată iad, de treizeci și trei de ori Infern, de dou-tradus odată iad, de două ori mormânt, și de două ori groapă. S-tul Petru adeverește acest cuget, când în cetind cuvintele Psalmistului, declară, "Pentru că nu vei lăsa sufletul Meu în (iad) Hades." Hades, cuvântul Grec din care iad s'a tradus în Testamentul Nou corespunde la cuvântul Evreesc tradus în Testamentul Nou corespunde la cuvântul Evreesc. Tot acest Apostol, vorbind sub inspirațiunea Spiritului Sfânt la Rusali despre învierea Domnului, ne spune că Profetul David n'a vorbit aceste cuvinte despre

CIMITIRILE — LOCURI DE ADORMIRE

sine personal, de oare ce ele n'au putut fi adăvurate în cazul său; pentru că sufletul lui David Profetul a fost lăsat în Hades, și că carnea lui văzu stricăciune. S-tul Petru declară, "Bărbați frați mi este ertat a vorbi fără sfială către voi despre Patriarchul David, că s'a sfânșit și înmormântat fu, și mormântul lui este între noi până în ziua de astăzi." Dacă s'ar fi sculat mormântul lui n'ar fi zis că mai există." Atunci Apostolul continuă și ne spune că aceste cuvinte sau rostit despre Domnul și învierea Lui; că sufletul Său nu fu lăsat în mormânt; că El fu ridicat dintre morți în a teria zi. — Vezi Psalm 16:11; Fapte 2:22-36; 13:34-37.

Nu este scuzare pentru confuzia comună care să dă minților întrebătoare în declărarea lor că Domnul a fost mort, și nu viu. Ca să înlătore ori-ce înțelegere greșită ele fac foarte clar faptul că nu numai corpul Domnul, dar că sufletul Său, a fost mort. Precum noi cetim, "Căci dat a la moarte sufletul Său... sufletul Său să va aduce sacrificiu pentru vină... Vedea-va fructele durerii sufletului Său și să va bucura." (Isaia 53:13-15.) Pe lângă această, declărarea Psalmistului, "Tu nu vei lăsa Infernului Sufletul Meu" — nu vei lăsa sufletul meu în Sheol, Hades, groapa, mormântul, condiția morței.

MINCIUNA URIASĂ A LUI SATANA

A ne presupune ori-ce alta decât că Domnul a fost actual mort ar fi a ne uni cu minciuna lui Satana prin care el a înșălat pe Mama Eva că când cenul moare el nu e mort. Domnul însuși ne spune că Satana a minșit când a spus aceste cuvinte Mamei Eva. Nu este nici mai mică bază în Scripturi la presupunerea falsă că Domnul ca și o ființă spirituală a eșit din corpul Său uman, și astfel a amăgii pe omorători Lui, în lăsându-i să și presupună că ei l'au omorât, până când El este mai viu decât mai nainte. Moartea lui Christos atunci ar fi fost ofraudă, o amăgire. Declărările Scripturilor însă sunt din contră la această idee comună, dar foarte greșită; și ca să scăpăm de confuzie noi trebuie să stăm la Cuvântul lui Dumnezeu. În decursul Vărstelor Intunecate teoria a fost furisată în Biserica lui Christos, care pe la acel timp ajunse a fi numa nominal a Lui, că omul nu moare în realitate, chiar el arată să moară dar, că devine mai viu decât mai nainte. Multe erori și pretinderi false sau clădit de atunci asupra aceștii amăgiri — Spiritismul, a cărui singură, bază este nemurirea sufletului, Purgatorul, Iadul, Lacul Facului, ș. a. Atunci sau inventat mijloace de scăpare din ele, rugăciuni pentru cei din Purgator, etc. etc., o serie de alte rătăcirii. — Facere 3:1-5; 1 Timoteiu 4:1.

Toți școlarii (studenții teologici) sunt în cunoștință despre adevăritatea cum noi am arătat pe scurt mai sus; dar puțin dintre ei au curajul or sunt destul de onești să se îndepărindă a combate eroarea care a devenit așa înrădăcinată în mintea omenirii, și asupra a toate își tem pierderea salariului. Dumnezeu însă acum gradălal lasă ca lumina să vină prin alte canale poporului, și atunci ei să vor rușina. (Isaia 28:15,17,18.) Domnul în decursul morței Sale n'a fost într'un Iad de chinuri nici într'un Cer de fericire. El a fost mort, cum El însuși a spus lui Ioan pe Insula Patmos, "Eu sunt cel viu, și am fost mort." Învierea Sa a fost reînvierea Lui la viață; și ni să spune lămurit că El a fost ridicat din morate de puterea Părintelui. — Fapte 2:24,32.

Cuvântul familiar cimitir semnifică un loc de adormire; și cugetul astfel dat este în deplină armonie cu învățura Scripturilor în subiect. Ele învață că "pedeapsa păcatului este moartea;" și că moartea ar fi însemnat completă distrugere, absolută nimicire perpetuă, dacă mila lui Dumnezeu nu ar fi pregătit pentru rescumpărarea noastră de sub aceea pedeapsă și o înviere din morți prin Isus Domnul nostru. Pentru că noi avem credință în făgăduința lui Dumnezeu de o înviere a toată omenirea e că noi, în comun cu toți scriitorii Biblicii, vorbim de moarte ca și un somn, o perioadă de inconștiență, neștiință, ce are să fie urmată de o sculare generală. Astfel regii lui Israel sunt zisi că "au adormit cu părinți lor." S-tul "Stefan căzând, adormi," și așteaptă timpul trezirei în Dimineața Învierei, la a Doua Venire a Rescumpăratorului să și stabileze Împărăția Sa.

În asemănare Apostolul Petru vorbește de scularea morților în acea Dimineață glorioasă de bucurie pentru omenire. El ne trage atențiunea la faptul că toată omenirea să afeă "adormită în Isus"; de oarece prin moartea Lui Domnul a câștigat dreptul — "cheiele morței" — să deschida ușa mormântului și să scoale pe toți cei "cari dorm în țărâna pământului și să scoale pe toți cei "cari cel viu... și am Cheiele morții și a iadului (mormântului)," anunță Domnul; și El va întrebuița amândouă aceste chei în Dimineața Învierei, Dimineața Mileniară, să libereze nu numai pe cei cari vor fi la acel timp încă în viață, dar sub condamnarea morței, și cum Domnul ne spune, vii dar morți, ci de asemenea și pe cei cari să afla actual în groapă (în Iad—Hades) dormind în somnul de moarte. Si de aci e că în scriind Bisericii dela început despre pretinții lor morți, Apostolul zice, "Nu voim ca voi să nu știți depre cei adormiți, ca să nu vă întristați ca și a rasei ceialți care n'au speranță. Căci dacă credem că Isus a murit (pentru păcatul original care a adus condamnarea morței asupra lui Adam și a rasei lui) și a înviat (ca să libereze omenirea din legăturile morței), așa Dumnezeu pe cei adormiți în Isus (a căror moarte este socotită ca un somn temporar pentru că Isus are să vină să i scoale) îi va audue prin Isus." (1 Tesaloniceni 4:13,14.) Declărarea Apostolului este în armonie cu aranjamentul Părintelui că are să fie o înviere a dreptilor și a nedreților, și că acest lucru va fi îndeplinit de Domnul Isus, onoratul Său reprezentant.

Acelor cari au urechi de auzit, cuvântul cimitir, locul de adormire al morților învăț un volum în sise. Nu numai este el în deplină potrivire cu faptele cum ele sunt știute nouă, dar — mult mai mult — în deplină potrivire cu revelațiunea Divină or Cuvântul lui Dumnezeu că "plata păcatului este moartea; iar darul lui Dumnezeu viață vecenică prin Christos Isus Domnul nostru" — prin o înviere din morți. În această legătură, că vine ceasul când toți cari sunt în mominte vor auzi glasul Fiului Omului; și cari vor fi lucrat cele bune vor eși spre înviere de judecată." (Ioan 5:28,29.) Aceea e să zică, că cei cari reușitor au trecut probarea lor pentru viață în prezent membrii Bisericii aleasă, vor eși spre viață eternă, nemurirea și vor fi momentan desăvârși; iar restul omenirii voi eși la o ocaziune să iasă din păcat și condițiunea mor-

șei prin judecare, muștrare și corectare care vor veni oamenilor sub administrația Regatului lui Isus a Vârstei Mileniară. — Vezi Isaia 26:9.

Noi deja am arătat că cuvântul Evreesc *Sheol* semnifică condiția morții, și că *Hades* din limba Grecă însemnează tot ceas. Dar cuvântul Grec aflat în Ioan 5:28 e *mnemeion*, care semnifică "aducere aminte." Cugetul e că, deși omenirea intră cu miile la zi, ei totuși nu sunt cu totul uitați or șterși din existență, ci sunt păstrați în amintirea Divină și obiecte ale puterii Divine, eventual să fie scoși sau liberați din aceasta prinsoare a morții de Acela care ia rescumpărat cu sângele Său prețios.

SPERANȚA ȘI BUCURIA INVIEREI

E în deplină potriveală cu prezentarea Scripturii că bucuria umple inimele noastre cum noi considerăm învierea Domnului, și o bucurie inspirează inimile credincioase când să uită și cugetă la Dimineața Invierii a Zilei Mileniară și la promisiunile că în ea Dumnezeu va șterge lacrimile de pe fețele, și că atunci șiacolo nu va fi viaștare, nici strigare, nici moarte, fiind că toate aceste condiții ale Păcatului și Morții cu toate cauzele lor vor fi înlăturate de Rescumpărătorul omenirii, care anunță, "Iată voi face toate noi." (Apocalipsul 21:1-5.) Dară deși acest simțământ natural în inimele omenirii, învierea nu ocupă locul ei cuvenit în mintea majorității Creștinilor din aceeaș cauză din care a Doua Venirea a lui Christos ș'a pierdut valoarea în credința lor.

Vina zace în faptul că pe nesimțite o alta speranță afară de a Bibliei s'a furișat în credința lor, o speranță că oamenii nu mor în realitate, ci imediat trec în fericire or în chin și vai. Acelor cari astfel greșit-citesc Biblia șor cuvântul înviere nu poate avea nici o însemnătate. Tuturor acestor acest cuvânt numai li este fără, valoare și nețrebucios în Biblie, dar li este foarte incomod (de piedică). Dă-nșii întrebă, "De ce să fie o înviere pentru cei cari deja să află la dreapta lor respălată în fericire or vai? Ce să fie câștigat prin ea?"

Foarte adevărat, noi răspundem. Într'un așa caz o înviere ar fi afară de la loc, fără volorare și cu nici un rezultat. Dar nu aceste sunt faptele. *Morții sunt morți*. Da, Scripturile ne răspund, "Cei vii știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic. . . ; căci nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mirmânt unde (ei să află și tu) te duci"; ei nici nu experientează bucurie nici suferință; ei nu știu nimic de trecerea grabnică a timpului; și fiecărui momentul sculării va fi decât momentul al doilea al culcării sale la moarte. Din acest punct de vedere învierea este atot-inportantă, atot-inspirătoare: ea este singura speranță a omenirii pentru viață; fără de ea viață vecinică este de neașteptat. Toți Apostolii sau uitat nainte la o înviere, și ne îndreaptă la ea ca și culmea speranțelor noastre. Prefoșii de asemenea ș'a au puș speranța lor să veșuiască iară în o sculare a morților; ei cu bucurie a suferit tot felul greutăți numai "ca să dobândească o mai bună înviere," (Evrei 11:35.) Profetul Iov etclamă, "O de mai-ascude în mormânt, de mai acoperi (în pulbere), până ce-ți va trece mânia; după care să-ți amintești iară de mine." (Iov 14:13.) El n'a avut speranță să între la moarte în fericire, ci tbată speranța lui la viață a fost într'o înviere, o re-sculare din pulbere.

Rescumpărătorul a indicat că binecuvântarea lumii depinde pe auzirea voacei Lui eșirea lor din prinsoarea morții, mormântul, ca să li să vestească Vestea Bună de mântuirea a Regatului Său Mileniar, și să fie prin ea judecați și probați de voința lor să veșuiască în armonie cu Creatorul lor. Toți cari vor asculta de voacea Regelui nou măreț vor fi ridicăți și binecuvântăți de judecățile Lui, cari vor fi atunci pe pământ (Isaia 26:9), la perfecțiune umană și viață eternă, pe când cei cari vor fi cu inimă îndărătnică și nu vor asculta de voacea Lui, vor fi distruși în a Doua Moarte, cum noi cetim' "Și tot sufletul care nu va asculta de acel Profet, nimic (nu chinuit) va fi din popor." — Faptele 3:23; Apocalipsul 21-6-8.

DOMNUL "PĂRGĂ CELOR ADORMITI"

Criar și în zilele Apostolilor spiritul or influența filosofilor Grecești să vârară în învățătura Evanghelică. Ca să combată această influență ruinoasă S-tul Pavel a scris al 15-lea Capitol 1 Corinteni. În el Apostolul forțător și logic arată că dacă o înviere de morți nu este, producerea este fără folos, și noi suntem încă în păcatele noastre și sub condamnarea lui Dumnezeu de moarte, și cei cari au murit sunt pierduți, și că noi avem să întimpinăm o asemenea soartă; că dacă Dumnezeu n'a pregătit o înviere de morți, atunci viitorul nostru este fără speranță și noi putem înăncă, șbea și a ne însura, că mâine murim. — 1 Corin. 15:12-18.

S-tul Pavel scrisse aceste unor frați Creștini cari, cu toate că credeau în învierea lui Isus, ei nu vedeau de trebuință și deci nu credeau în învierea lor însuși. De aceea el declară că dacă morții nu înviează, atunci nici Christos n'a înviat; și dacă Cristos n'a înviat, atunci temeiul a toate speranțele pentru ori-ce viață viitoare s'a sfârșit; dar dacă Christos a înviat, concluzia logică, el arată, este că următorii Lui vor experiența și ei o înviere în asemănarea Lui. (Romani 6:5.) Într'adevăr, cum Apostolul spune, învierea Bisericii e vorbită ca și învierea lui Christos: fiind că în eșind din mormânt Biserica să va împărtăși aceeași fel de înviere la care Domnul s'a împărtășit și vor fi or deveni asemenea Lui — omorâți fiind în trup, ei vor fi înviați în spirit; semănați în stricăciune, ei vor fi ridicăți în mărire; semănați în slăbiciune, vor fi ridicăți în putere; semănați corpuri fișești (umane), să vor scula în corpuri spirituale. — 1 Corinteni 15:42-49.

Toți cari sunt în viață prezentă transferăți (schimbați) din Adam în Christos, prin primind pe Christos ca Rescumpărătorul și dătătorul lor de viață, și sunt acceptăți de Părintele ca membre în Corpul lui Christos, prin o depuși la înviere corpuri spirituale, în asemănare cu el Depuși de El cu Spiritul Sfânt spre o viață nouă și dăsvoltă în ei o minte nouă și un caracter nou (Romani 12:2), vor primi la înviere corpuri spirituale, în asemănare cu al Domnului lor. (1 Corinteni 15:44.) Remasul omenirii vor fi la înviere în asemănarea capului lor — Adam. Ce fel este Cel Ceresc, așa vor fi toți cei cari câștigă or ajung la țătura Lui. (1 Ioan 3:2.) Natura Divină or spirituală nu este un dar care Dumnezeu să'l dea rasei lui Adam, ci este un "premiu" special oferat în decursul Vârstei prezentă alergătorilor concurători — "Premiul Chemării lor Inalte în Christos Isus Demnul nostru." După-cum a fost cel pământesc — uman — așa vor fi toți cari în decursul Domnirii lui Christos vor primi "apa vieții," atunci dată-tuturor în dar. Această va însemna pentru ei Restabilităre — restaurare la toate ce Adam avuse și pierduse la început.

Scripturile arată că Biserica este inclusată cu Domnul ei ca o parte din fructele d'intăi — "O pârgă a făpturilor Sale." (Iacob 1:18.) Astfel învierea "Christosului" (I Corinteni 12:13,27) s'a început cu învierea Domnului, și să v'a sfârși or termina cu "schimbarea" membrului din urmă al Bisericii care este Corpul Său. (Efeseni 1:23.) Atunci "Christos Parga" va fi complect, desăvârșit în glorie prin schimbarea Învierei la natura divină. Această înviere or schimbare a Christosului dela natura umană la natura spirituală este la alt loc vorbită ca și "Învierea D'intăi," în care să vor împărtăși numai acei cari în decursul Vârstei Evanghelică "prin stăruință și bună lucrare caută mărire și cinste și nemurire, viață eternă." (Romani 2:7. — Testament) Prin credințioșia lor până la moarte ei sunt socotiți de Părintele vrednici să fie înălțați la natura spirituală, și asociații lui Isus în Regatul Său Mileniar. — Apocalipsul 20:6

Dar această nu sfârșește Planul Divin de a împărți binecuvântări fiilor oamenilor; de oarece Dumnezeu să hotărăște să aibă un al doilea fruct. Si strângerea "pârgei" în decursul Vârstei prezentă este numai o prevestire că El plănuește un seceris mare să ia loc în Vârsta viitoare — Vârsta Mileniară. Si la aceștia — fructul al doilea — să referă Apostolul, când zice, "Apoi cei ai lui Christos la Venirea Sa." (I Corinteni 15:23.) La Întâia Sa Venire Domnul a cumpărat prin moartea Sa lumea întreagă, și la a Doua Lui Venire El vine să ia în stăpânire ceea ce a cumpărat. În decursul Domniei Lui de o mie de ani pe pământ, El va fi prezent în lume, dar nevăzut ochilor naturali, cu scopul să afle câți din omenier, sub condițiunile și împrejurările favorabile ale cunoștinței, ocaziunei și ajutorului administrat de Regatul Său atotputernic, să vor folosi de ele și vor porni pe Calea Înaltă a Sfințeniei spre perfecție și viață eternă. Această companie nobilă — omenirea progresătoare spre perfecțiunea umană — va fi fructul al doilea al Planului Divin. Această e însemnătatea când noi cetim, "Învierea D'intăi"; ea ne spune că are să fie urmata de o "Doua" înviere; și această a "doua înviere" este hotărâtă pentru al doilea fruct — toată omenirea. Când toți făcătorii de rele vo fi fost distruși, pământul precum și Cerul va fi plin de gloria și mărirea lui Dumnezeu, și ori-ce voace va fi auzită mărind pe Cel care șade pe Tron pentru îndeplinirea acestui Plan glorios. (Apocalipsul 5:11-14.) Cât de frumoasă și inspirătoare este învierea din acest punct de vedere Scriptural, și cât de confuzătoare și inconsistentă din ori-care alt punct de vedere al crezurilor Creștinătății!

Nu-i mirare că Profetul Isaia în descriind moartea lui Isus și privind în viitor la rezultatul gloriei, exclamă, "Vede-va fructele durerii sufletului Său și să va bucura!" Sigur Isus să va bucura; și fiecare inimă adevărată să bucură; numai Satana și puținii fanatici ai teologiei chirului etern nu să bucură.

ISTORISIREA STUDIULUI NOSTRU

Acei cari cuprind importanța învierei lui Isus vor fi interesați și în o examinare indeamănuntul a ei dată în Evanghelei, fiind că fără credință în înverea Lui, fără credință în suficiența (indestularea) Sacrificiului Său pentru noi, și prin urmare nesiguri despre învierea noastră — mântuirea care va fi adusă nouă la descoperirea Domnului

și a Mântuitorului nostru Isus Christos. Această a cauzat explicarea indeamănuntul în Evanghelei — ca noi să avem bază la credință.

Si mai mult, nu numai trebuie noi să ne amintim că Apostolii și cei cinci sute de frați, cari credeau în învățăturile lui Isus la acel timp, fură oameni naturali și le-a trebuit niște așa dovezi cari apeleze minței naturale, dar să ne amintim că masajul morței și învierei Domnului a trebuit să meargă dealungul Vârstei Evanghelică la oameni naturali, și a trebuit să fie așa clar și distinct de să fie înțelese de toți. După ce Apostolii primiră Spiritul Sfânt, ei au înțeles lucruri conectate cu moartea și învierea Domnului pe care ei nu le înțelesă mai nainte. Tot asemenea este și cu noi. Când primim iluminarea Spiritul ui Sfânt, noi ajungem la o aprețiere mai adâncă a adevărilor Divine în toate subiectele.

"OMORĂT ÎN TRUP — FĂCUT VIU ÎN SPIRIT"

Când Domnul a schimbat natură Sa spirituală pentru cea umană, El n'a laut-o cu scopul să o țină în eternitate pe ceea umană, ci numai să o dea ca un sacrificiu de Rescumpărare pentru noi, ca El să moară ca Omul Christos Isus pentru primul Om, Adam. Moartea lui Isus a împlinit lucrul pe care El a venit pe pământ să l'implinească, cum arată cuvintele morței Sale — "S'a afârșit." Nu este cauză de ce El să fie fost înviat din moarte ca o ființă umană, dar ori-ce cauză nu fie. Inviat ca o ființă umană, cu corp emenese, El ar fi fost în etern mărginit în puterea, dignitatea, talanții și onoare Sa. El ar fi avut și ținut astfel pentru totdeauna o natură mult mai joasă decât una avută de El înainte de a deveni om. Această ar fi fost o nedreptate Unui care a manifestat așa mare iubire față de rasa umană și așa mare supunere față de Dumnezeu că El să respalată să primească o natură mult mai joasă decât una avută. Dar nu; Apostolul declară că Dumnezeu în sculând pe Isus dintre morți, și ca respalată pentru serviciul Lui pentru omenire, la înaltat foarte sus — "așzându-l de a dreapta Sa în Cer, sus preste ori-ce domnie și preste ori-ce nume ce să numește nu numai în veacul acesta ci și cel viitor." (Filipeni 2:9; Efeseni 1::21.) E deci foarte evident, preste ori-ce posibilitate de îndoială, că Domnul acum nu mai are natura unană; Ci cum spun Scripturile, El are natura Divină. Înloc să fie mai presus de ingeri, natura umană e "cu puțin mai pre jos de ingeri." (Psalm 8:6; Evrei 1:3-5,13.

S-tul Petru declară că Domnul a fost omorât, pus la moarte, în trup; dar nu spune, cum mulți astăzi cred, că El a fost făcut viu iară în trup. Din contră, Apostolul declară că Domnul a fost înviat, făcut viu, în spirit—ridicat o ființă spirituală de gradul mai înalt al acei naturi, schimbat dela condițiile muritoare la nemuritoare; fiind că "trup și sânge (natura umană) nu pot moșteni Impărăția (Ceriului) lui Dumnezeu" — I Corinteni 15:50.

DOUA LECȚIUNI VALOROASE ÎNVĂȚATE

Noi astfel privim că două lecțiuni importante sunt lărilor Săi să le învețe: (1) Că Domnul lor nu morț, ci viu, înviat dintre morți; (2) Că El nu Omul Christos Isus, ci "schimbat," glorificat, însă este (acum Ființă) Spiritu (a) l-ă". — 2 Cor. 5:17. În alt-cum putea ucenicii învăța aceste două lecțiuni, de când Domnul ne spune că ei arau "intârzi-

je
ie
fa
uă
me
N
D
im
it

tori cu inima de a crede," pentru că erau încă oameni naturali cu minți naturale, și natural după să cugete numai lucruri naturale pe linia naturală, ca și în cazul lui Nicodem? Moda arătării Domnului după învierea Sa ucenicilor Lui a fost să facă, întâi de toate, foarte clar minții lor faptul că El este înviat prin mutând corpul Său din mormânt, așa că ochii lor naturali să nu împiedece credința în sculara Lui și a doua, prin arătarea ingerilor anunțând învierea Lui; și a treia, prin fașile aflate în locul Lui ca și cum ar fi lăsate de unul care deja s' ascu'at din somn. Să întărească această lecțiune, deși a fost o Ființă Spirituală, Domnul s'a arătat Apostolilor în corpuri de carne, care într'o ocazie or două ia permis să'l pipăie.

Dar ca nu cumva ei să prindă ideea că El este tot em. și să piardă din vedere că El acum este o Ființă Spirituală și numai să îmbracă în corp de om pentru un moment or două să li să arate lor, cum ingerii sau arătat adeseori la deosebite timpuri în trecut, Domnul s'a arătat totdeauna în deosebite corpuri — fiecare deosebit unul de celalt. Odată El s'a arătat ca grădinar; odată ca un străin călătorind către Emmaus; odată ca pescar pe țărmurii Mării Galileei, îndreptându-i în care parte demonstrat (dovedit) că El nu mai este om prin venind în mijlocul lor până "ușile fiind încuiate de frica Iudeilor," și după o scurtă convorbire cu ei a dispărut din mijlocul lor până ușile erau încă tot încuiate. În aceste deosebite moduri Domnul a demonstrat o lecțiune după, și remase cu ucenicii Lui patruzeci de zile așa că aceste două lecțiuni să fie bine cuprinse — (1) Că El este viu, înviat; (2) că El s'a schimbat natura, și nu mai este o ființă umană, "omul Christos Izus," ci o Ființă Spirituală.

Nu e mirare că Biserica primitivă, apărând valoarea învierii Domnului și faptul că ei nu mai sunt Iudei sub jugul Legei Iudeică, gradual au schimbat ziua special devotată serviciului Divin dintr'a șaptea, Sâmbăta, la întâia zi a săptămânii, Duminică; dar nu în formă de lege or poruncă, ci simplu din bună voință și preferință; de oarece Creștinului adevărat toate și fiecare zi este Sabat, i zi sfântă, în care el e să se rețină dela facere de rău și orice nepăcat Domnului. Obiceiul este unul frumos; și toți cari iubesc pe Domnul și apreciază valoarea învierii Lui trebuie să estimeze întâia zi din aceeași cauză. Ea fu făcută o zi sacră de învierea Domnului; de aceea urătorilor Lui ea a devenit o zi de speranță.

"CINE NE VA RESTURNA PIATRA"

Nici unul din Evangheliști nu dă o deplină și conectată socoată a întâmplărilor, dar prin combinând descrierile dimineții de înviere alor toți noi aflăm (Marcu 16:1) că Maria Magdalena a fost cea d'întăiu care a ajuns la mormânt până încă era întuneric; că dânsa a fost Maria, Mama lui Iacob, Salome și Ioan, femeia lui Chuza, îngrijitorul lui Erod. (Luca 24:10; 8:3.) Pe cale, dânsela să tânguiau cine le va resturna piatra de pe ușa mormântului, să între cu aromatele să completeze imbalsamarea căsău fu interuptă cu două sări înainte de începerea Sabatului lui. Spre uimirea dânselor, piatra era deja resturnată. Mă du-se, dânsela să opriră puțin; și atunci în lumina zări că corpul Domnului nu este în mormânt.

Nedumerite de ce li să părea o a doua pierdere a alergă la lăuina ucenicului Ioan, care locuia una cu Petru, și le istorisi întâmplarea. Atunci cei ucenici îndată s'a hotărât că ei să meargă să vadă

sus. Fiind mai tânăr, Ioan a întrecut pe Petru, și a ajuns la mormânt mai întâi. Dar pe acum cele lalte femei s'au fost dus să spună nouătatea și celor lalți ucenici. Izbit de teamă și nedumerit, Ioan s'a oprit să se uite întâi în mormânt; dar Petru, la sosirea sa, mersă de-a-dreptul în mormânt, urmat fiind de Ioan. Atunci afluă că lucrurile sunt așa cum le spune Maria — că corpul este dus, dar fașile goale sunt remase. Nedumeriți și fricoși, ei să rentoarsă la casa lor. Cu toate că să zice că ei amândoi crezura credința lor n'a fost că Domnul a înviat, dar că ce Maria le a spus adevărat, că corpul lui Isus nu este în mormânt; Că nu știau încă Scriptura că El trebuie să se scoale dintre morți." — Ioan 20:1-10.

Plină de mâhnire Maria să întoarse iară la mormânt, plângând și zicând în inima ei, "De ne ar fi lăsat macar corpul Lui." Uităndu-se de a doua oară la mormânt, ea a văzut ceva deosebit de mai înainte. Doi ingeri erau prezent, cari o întrebă, "Femeie, pentru ce plângi?" dând de înțeles că nu este nici o cauză pentru plângere, și astfel pregătind pe Maria pentru al doilea eveniment al descoperii Domnului. Chiar într'acest moment ceva îi atrase atențiunea înapoi; și întorcându-se, zărește pe unul care dânsa cugeta că este grădinarul, și la care dânsa apela, zicând, "D-le, dacă tu l ai dus în altă parte, spune 'mi unde l ai pus, și eu il voiu ridică." (Ioan 20:11-15.) Atunci Isus, care își ascunse identitatea Sa prin arătându-se într'altă formă, în formă de grădinar, în haine diferite de hainele Sale care fu împărțite între soldați și de asemenea diferite de hainele în care El fu înfășurat, să descoperi pe Sine prin tonul or sunetul vocii Sale, pe care Maria așa bine îl știa, chemând numele ei. Îndată convingerea a venit asupra ei, Îndată convingerea a venit asupra ei, și a strigat, "Rabuni!" — Domnul meu!

"INCĂ NU M'AM SUIT"

În bucuria ei momentană Maria era aproape să îmbrățoseze pe Isus de picioare. Cugetul ei putea să fie, E această o viziune? Mă voi atinge de picioarele Lui să mă asigur de îndeplin că acesta este Domnul meu. Domnul atunci dete Mariei o veste pentru Apostolii Lui, un serviciu care ea îl putea implini pentru El și pentru ei. Ea a fost prima care să anunțeze nouătatea bună a învierii Domnului. Ce resplătit prețioasă pentru devotarea iubirii ei pentru El! Lecțiunea pentru noi este învederată. Noi, la fel, am auzit de moarte și înviere alui Isus. Si mai mult, noi am auzit de darul lui Dumnezeu al vieții vecinice prin El. Acum deci rămâne privilegiul nostru să ducem vestea bună tuturor "fraților cari sunt în lume," tuturor cari au urechi de auzit.

Declaraarea Domnului, "Căci încă nu m'am suit la Tatăl Meu," dovedește concludiv faptul că când a murit El n'a mers în Cer, ci în mormânt, în condiția morții. De asemenea, când zice, "Si Tatăl vostru," dă de înțeles că El este Fratele nostru mai Bătrân, Înainte-Mergătorul nostru în prezență Tatălui, și-întăiu să între gloria păstrată în Cer de Dumnezeu pentru toți care l iubesc suprem și cu inimoșie aștează privilegiul de a umbla în urmele lui Isus la orice scade pe calea rugoasă și strămtă.

O SCRIPTURĂ FOARTE CREȘIT ÎNȚĂLEASĂ

Vorbind despre moartea Domnului S-tul Petru dec- "În care și ducându-se predică spiritelor din închisoare (1 Petru 3:18-20.) Aceste cuvinte sunt în gene-

ral foarte rău înțeles. Unii și presupun că în timpul cât Domnul a fost mort El a mers în Purgator or la alte locuri de chin și acolo a dat o serie de predici sufletelor oamenilor morți. Aci, de asemenea, aflăm noi eroarea rătăcitoare privitor la însemnătatea vieții și a morții confundând pe Creștini și mai departe. Creștinii ar trebui să ia seamă că când Domnul a fost mort El n'a putut predica, și că cei morți căror El este presupus că le a predicat n'au putut auzi or asculta predica Lui. — Psalm 6: Ecclasiastul 9:4-6.10.

Ce este deci însemnătatea declărării S-tului Petru? Noi respondem că el să referă la îngerii căzuți, îngerii cari au păcătuit în ziua lui Noe. Aceștia sunt "spiritele din închisoare," sub restrângere "în lanțurile întunericului până la Ziua Judecâței cele mari." (2 Petru 2:4; Iuda 6; Facere 6:1-4.) Adevărat, omenirea este de asemenea zisă a fi în închisoare — în mormânt, închisoarea morții. Isaia 61:1-3.) Dar oamenii nici odată nu sunt referați ca și spirite; pe când îngerii astfel să numesc. Ingerii sunt ființe spirituale; dar omul nu este. El este o ființă umană. Si cu toate că unele ori noi vorbim de spiritul vieții, puterea vieții în om; totuși, Scripturile nu vorbesc de acest spirit or putere a vieții ca și o inteligență separată de corp cărei să-i poți predica. Expresiunea să referă numai la vitalitatea or energia omului. Ori-ce spirit cărei să-i poți predica trebuie să fie o ființă cu corp spiritual, și trebuie să fie vie, nu moartă, ca să fie instare a primii predicarea.

Cu aceste sugestii în minte, devine foarte ușor a vedea că Apostolul Petru să referă la predicarea Domnului într'un înțeles figurativ, mult în aceeași asemănare în care noi suntem obicinuiți a zice, "Faptele vorbesc mai tare decât cuvintele." Predicile Domnului îngerilor căzuți, spiritelor din închisoare, restrânse dela libertate în zilele lui Noe, de fapte, și nu cuvinte, și trebuie să fie fost în decursul serviciului Său pe pământ. Când unele din ele fu scoase din oameni și gonite de Domnul, ele au strigat: "Ce avem noi cu tine Isuse Nazarene? ca și cum ar fi zis ce ne pasă nouă de predica ta? Ai venit să ne perzi înainte de timp; te știm cine ești — Sfântul lui Dumnezeu!" (Marcu 1:23,24; 3:11; Luka 4:41; ș.) Ele știa că Isus este Logos, reprezentantul Părintelui, care le a fost creat pe ele (Coloseni 1:16); ele știa că El acum s'a lăsat gloria care a avut-o cu Părintele, s'a smerit pe Sine în luând natura umană să rescumpere omenirea; și fără îndouă ele au observat consecrarea Lui în moarte la Iordan să devină sacrificiul Rescumpărător al omenirii. Cât de diferită fusese conducerea lor, o conducere care ia dus la neascultare și pierderea favorii cu Dumnezeu! Cât de elocvent și minunat li s'a predicat lor de conducerea lui Isus lecțiunea ascultării — care s'a făcut ascultător până la moarte, în comparație cu neascultarea lor ca ființe spirituale Cerești, și odată tovărășe cu Isus! Această modă de predicare există și astăzi pretutindenea; viețile unor oameni predică volume întregi altor. În toate mersurile lui Isus ele au privit lecțiuni minunate; dar nu trebuie să ne presupunem că ele au înțeles or au crezut că Domnul va fi sculat dintre morți fiind că ele bine știa că morții sunt în realitate morți. Totuși când în a treia zi puterea Părintelui învia pe Isus dintre morți și ele îl văzu că El iară este o Ființă Spirituală, dar acum de gra-

dul mai înalt, învederat le a fost o afacere de minune și mare uimire. Această a fost predică puternică de bine cuvântările ce rezultă din ascultare și supunere. Si mai mult, trebuie să li fie predicat lor și mai o alta lecțiune — că Dumnezeu care pedepsește pe neascultători, respălățește tuturor cari fac voia Lui.

Conducerea și experiențele Domnului le mai predicat și o altă lecțiune, pe linia Iubirii Divine; le a demonstrat Iubirea lui Dumnezeu, mila Lui față de păcătoși. Această a lăsat îngerilor căzuți ocaziune deschisă pentru a să rentoarce la favoarea lui Dumnezeu, le a lăsat privilegiu să cugete că dacă Dumnezeu are o așa milă față de rasa umană căzuță, El poate să aibă și față de ei și astfel să le estindă și lor ocaziune de a scăpa de pedeapsa care venise asupra lor pentru nescultare. Adevărat, a lor a fost o pedeapsă deosebită de pedeapsa asupra omenirii; dar de ce să nădăduiască ei că acelaș Dumnezeu care a fost bogat în milă față de Adam și rasa lui să nu fie la fel compătitor și milo față de toți acei dintre îngerii căzuți cari au o dorință de rentoarcere la armonie cu El? Cugetul nostru este că această a fost o predică puternică; și nu ne vom mira că ca rezultat unii dintre ei sau câit și întors la deplină ascultare și conducere sfântă, nădăduind că când-va mila Divină va fi estinsă lor pentru restaurarea lor la poziția de mai înainte cu toți st'ții îngerii. Această speranță e implicată de S-tul Pavel când ne spune că Biserica nu numai va jud-ca lumea, dar pe îngerii. — I Corinteni 6:1-3.

SEMĂNAT UNA — RIDICAT ALTA

Înainte de lăsam acest subiect, taragem atențiunea la zgrăvirea învierii descrisă de S-tul Pavel — schimbarea Bisericii în inviere: "Este semănat în putre, să scoală în neputre; este semănat în necinste, să scoală în mărire; este semănat în slăbiciune, să scoală în putere; este semănat corp firesc, să scoală corp spiritual." (I Corinteni 15:42-44.) Această modă de inviere nu este invierea care v'a veni omenirii în general, fiind că ei nu vor experiența o schimbare de natură cum aceste versuri implică. Apostolul face foarte clar deosebirea între invierea Bisericii și a lumii, când el zice, "Ce fel este de lut (Adam), astfel sunt (vor fi la inviere) cei de lut (rasa lui), și ce fel este cel Cereșc (Domnul în natura Divină), astfel sunt (vor fi) cei cerești" — cari vor ajunge la planul spiritual. (I Corinteni 15:47,48.) Si de când inviere a Bisericii, Corpul lui Christos, este în realitate o parte din invierea lui Christos, Invierea D'întâi, aceste cuvinte trebuie de asemenea să se aplice la invierea Domnului. Ce a fost ceea ce s'a semănat și ceea ce a fost ridicat? Noi respondem, a fost *Sufletul*, Personalitatea (nu trupul) or caracteriul Domnului, numit de Apostol Creatura Nouă. La vârsta de treizeci de ani Isus a fost perfect, un Om desăvârșit, corăspunzând cu Adam înainte de a păcătui. Dar când El s'a consecrat pe Sine la botez în moarte și a fost conceput cu Spiritul Sfânt, la natura spirituală, El după aceea a fost o Creatură Nouă în dezvoltare spre natura spirituală, având un corp omenesc, dar o minte concepută de spirit. Ca și Creatură Nouă a fost Domnul făcutor moșteitor tuturor lucrurilor Preotul Mare a cărui privilegiu a fost să facă jertfă. Si El a sacrificat crnea or trupul Său, natura lui umană, car-

El a sfârșit lucrul sacrificiului Său pe cruce când a strigat — "S'a sfârșit."

Atunci parte din trei zile Domnul a fost mort. Insa când ajunse momentul învierii și El a fost ridicat de Părintele, Dumnezeu nu a ridicat carnea or corpul sacrificat, ci Creatura Nouă. In a treia zi Creatura Nouă a fost ridicată la glorie, onoare și nemurice. In alte cuvinte, Creatura Nouă la inviere a primit un corp nou de natura Divină — cel mai înalt grad in natura spirituală.

Astfel privit, toți cari vor ajunge vre odată de împreună-moștenitori cu Isus trebuie să fie concepuți de spiritul Sfând spre natura spirituală, să Devină Creaturi Noi in Christos, care trebuie să fie dezvoltate in viața prezentă dela consecrare până la moartea actuală. (2 Corinteni 5:17; 2 Corinteni 4:7.) Ca și Creaturi Noi, ace-

știa au o existență socotită (Romani 8:9-13), pe când corpurile carnale sunt socotite moarte. Mai târziu, când corpul de carne va fi actual mort, Creatura Nouă va fi perfecționată prin schimbarea Invierii, Invierea D'intâi, că ea va primi un corp nou, un corp la fel cu al Domnului. (1 Ioan 3:2.) Lasă să ne amintim cuvintele Apostolului, "Dar într'adevăr socotesc că toate sunt pogubă pentru înălțimea cunoștinței lui Christos Isus, domnul nostru pentru care toate (lucrurile pământești, plăcerile și ambițiile, etc.) imi fură păgubite, și le socotesc ca gunoace ca să dobândesc pe Christos, și să fiu aflat Intr'Insul (adică ca Creatură Nouă in El, și in viitor in deplin făcut partaș in El la natura și gloria spirituală) . . . Ca să'l cunosc pe Dânsul și puterea învierii Lui . . . fiind de o potrivă morții Lui." — Filipeni 3:8-10. Z—'17—17

[URMARE DIN]

SUFERINTA DOMNULUI IN GHETSEMANE

DOMNUL N'A AVUT MIJLOCITOR.

Vedem astfel cât de diferit a fost cazul Domnului de cum este al ori-cărui dintre noi care ne sirguim se umilăm in urmele Lui. Noi n'avem nimic de pierdut; ca și membre din rasa lu Adam, noi suntem sub pedeapsa morții. Pe lângă această, următorii lui Isus realizează că El a fost Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru păcatele noastre, și că meritul Său acopere slăbiciunile noastre și face bune silințele imperfecte de a servi Lui și a face voia Părintelui nostru.

Dar ce lipsia Domnul in cea mai mică măsură, El nu avea pe nimenea cine se stea bun pentru El. Lipsa Sa însemna moarte vecinică Lui. Și mai mult, însemna pierderea tuturor acestor binecuvântări glorioase promise Lui de Părintele ca respătă la credinciosia Sa. Însemna pierderea privilegiul mare de a servăși lucrul mare a Părintelui pentru ridicarea omenirii din condiția ei păcătoasă și moartă prin stabilirea Impărății Mesianice. Intr'un cuvânt, Viața personală eternă a Mântuitorului a fost in cumpănă in Ghetsemane, precum și toate prospectele la glorie, onoare, nemurire și înălțare la dreapta Părintelui, mai presus de ingeri, puteri și înălțimi.

Nu e mirare că Rescumpărătorul, realizând toate aceste, a fost turburat de aceste cugete! Nu e mirare că El doria că dacă ar fi cu puțință Planul lui Dumnezeu se fie fost deplin altcum, și El se fie fost ferit de agonia specială și de experiențele grozave ale orelor chiar naintea Sa! Parte din lupta Sa in Ghetsemane sigur a fost realizarea faptului că El trebuie se moară ca un criminal, ca un blăstămător de Dumnezeu, socotit și privit ca și dușmanul lui Dumnezeu și al dreptății.

Unui ființă deșădată, unui suflet căzut, aceste n'ar fi însemnat nimic; dar Unui plin de iubire și loialitate lui Dumnezeu niște așa experiențe au arătat grele. Unul care a sacrificat toate, chiar și gloria Sa Cerească și interesele pământești, spre a face voia Părintelui, și atunci se fie socotit ca și un blăstămător de Dumnezeu, se fie omorât ca cea mai rușinoasă moarte, ca un criminal și unul fărădelege (Galateni 3:13) au fost experiențe care frâng inima. Aceste experiențe teribile pentru Unul care a fost posedat de o așa nobilitate și de inimă bună din care esia așa cuvinte

plăcute, de noi cetim, "Că tot poporul se mira de cuvintele plăcute ce esieau din gura Lui;" și pentru Unul care a fost "sfânt, curat, fără răutate și deosebit de păcătoși!"

Invederat această a fost ignomia pentru care Isus s'a rugat că de este cu puțință se treacă dela dânsul. El nu s'a rugat se nu moară; pentru că El a știut că trebuie se moară, că El pentru acel scop a venit in lume, și că numai prin moartea Sa poate pedeapsa morții ce stă asupra familiei umane fi înlăturată. El pe de repetate ori a vorbit de moartea Sa nici odată n'a dat El cugetul se scâpe dela moarte. El a știut că "trup și sânge nu pot se moștenească Impărăția lui Dumnezeu." Dar sperat că Părintele are vre o cale prin care să'l ferească de implini această moarte intr'un mod așa defăimător și rușinos. Insa chiar și aci, in desperația Sa mai adâncă, El s'a rugat, "Dar nu voia Mea Tată, ci a Ta se fie."

INTARIT DE SUS

S-tul Pavel ne spune că experiențele Domnului in Ghetsemane au fost experiențe de teamă — nu de moarte, dar teamă de a nu rămâne mort, teamă nu cumva se fie socotit de Părintele nevrednic de învierea glorioasă care ia fost promis Lui pe condiția de absolută credinciosie. S-tul Pavel ne spune, "Care in zilele trupului Său, fiind că aduse cereri și rugăciuni stăruitoare cu strigăt tare și lacrimi cătră. Acela care putea să'l scape din moarte, și ascultat fiind pentru temerea Sa de Dumnezeu." (Evrei 5:7.) El a fost asigurat că are se fie scăpat, nu dela moarte, ci din moarte prin o inviere glorioasă la natura și gloria spirituală.

Această e explicarea faptului că un inger a venit la dânsul in Grădină și la întărit—ia adus asigurația dela Părintele că El a fost până aci in toate credincios, și că ajutorul Divin va fi cu El in ora Sa încercătoare. Din acel moment înainte, toate temerile și întristările au trecut. Dacă Părintele l'a aprobat până aci ca și deplin credincios, și dacă binecuvântarea și iubirea Părintelui este încă cu El, El poate se rabde toate ori și ce. Dealungul nopții de aci încolo, și dealungul zilei următoare, Isus a fost cel mai liniștit sub cele mai cercătoare experiențe. Din contră, El a mângăiat pe cei dinpreună cu dânsul și care au simpatizat cu El. — Vezi Luca 23:28.